

PROSTOR

pro vaše příběhy

Povídka o lásce a žárlivosti

Naši redaktoři si tentokrát na své cestě do světa příběhů vzali sebou nejružnější EMOCE. Každý si mohl vybrat tu, která ho nějakým způsobem zajímala, ať už kladnou nebo zápornou, a pak už jen nejen „stvořili“ svého hrdinu, a potom tohoto hrdinu (hrdinku) nechal ovládnout největší emocií a následně jej nechali žít vlastním životem...

ŽÁRLIVOST

Příčinou žárlivosti jsou pocity vlastních nedostatků. Při porovnávání se s ostatními jsme v něčem horší a v něčem zase lepší. Když hodnotíme sami sebe, hledáme vždycky chyby hlavně na sobě a nikdy se nedokážeme pochválit. Chybí nám sebejistota! (?) Lidé, kteří si věří, dosáhnou svého cíle mnohem snáze. Zatímco ti, kteří si říkají, že to nezvládnou, doufají v nějakou nevysvětlitelnou náhodu. Jednou se jim to ale vrátí zpětně a nic tak nedostanou. Z pocitu opakující se prohry klesají mnohem níž, než byli doposud.

Pokud je někdo už na úplném dně, nezbyvá mu nic jiného, než vymyslet nějakou hloupost, která by někomu mohla opravdu uškodit. Touha někoho zničit, pohoršit nebo ztrapnit před ostatními je zlomyslnost. Po následném výsledku, kdy štěstí stálo na jejich straně, se cítí opravdu nepopsatelně dobře. Pocit výhry je úžasný, ale kdo by měl takového člověka rád? Pomalu při uvědomění si své chyby, mají pocit viny a pokouší se to napravit. Je to ještě možné? Záleží na vlastnostech toho druhého, který se rozhodne, zda dotyčnému odpustí či neodpustí. Ale jak už bylo zmíněno, pokud je to něco skutečně vážného dá se to vrátit? Jednoznačně ne. Pocity viny a lítosti, marné touhy vrátit čas zpátky dokážou toho viníka užítat pomalu zaživa. Chyby se dají napravit pouze tehdy, když nezajdou příliš daleko a vědomí toho, kdo je dělá, kdy je správné přestat.

Povídka o lásce a žárlivosti

Pořádně jsem se protáhla a zívla si. Musím uznat, že jsem se snad nikdy v mém životě neprobudila tak dobře, jako dnes. Položím ruce na boky a rozhlížím se po svém pokoji.

„Opravdu mě hodně zajímá, co se se mnou dneska děje,“ se zavřenýma očima jsem si pomyslela pro

sebe. „Možná se ze mě stává nový člověk. Sportovní, s úžasnou štíhlou postavou, na které by se dobře rýsovaly mé ladné křivky.“ Zasmála jsem se nad touhle myšlenkou. S plnou rozvahou jsem vyskočila z postele a vydala jsem se po schodech dolů směrem do kuchyně.

„Mami! Tati!“ volala jsem, zatímco jsem si hledala něco k snědku. Žádná odpověď. Ticho.

„Kde jenom mohou ti moji lidé být?“ Podívala jsem se vzhůru, kde visely hodiny. „Je teprve tři čtvrtě na dvanáct. Celkem se divím, že odešli z domova takto brzo.“ Pokrčila jsem rameny. Zalila jsem si své oblíbené cereálie tím nechutným polotučným mlékem, které mi vnucuje mamka, abych prý zhubla. Když miska už byla z poloviny sněžená, začala jsem přemýšlet, proč je doma takové velké ticho. Obvykle je po celém domě slyšet kravál, nadávání, vyzvánění mobilů apod. Ale dneska? Dneska je všude smrtelné, skoro bych řekla až děsivé ticho.

„Mám snad narozeniny?“ položila jsem přemýšlivě hlavu do dlaní. „Ale ne! Ty jsem přece slavila před třemi týdny.“ Posadila jsem se rovně. Hlavou se mi honí myšlenky dál.

„Jmeniny?“ Položila jsem prázdnou misku do naplněného dřezu a sáhla vedle do talíře pro velké jablko. „Dneska je desátého května, a jméno Helena tam není.“ S jablkem v ruce jsem šla ke kalendáři, který byl na stěně na druhém konci kuchyně.

„Dneska je...“ jela jsem prstem po jednotlivých dnech. Najednou mi svitlo v hlavě. „Děláš si ze mě-...“ Sotva jsem si jednou kousla do jablka, hned jsem ho upustila jsem ho na zem a běžela jsem co nejrychleji do koupelny.

„Proboha! Proč jsi mě matko nezbudila dřív!“

zakřičela jsem. Natáhla jsem ruku pro nejbližší ručník a běžela jsem zpátky do svého pokoje. Ze skříně jsem si stačila vytáhnout svoji školní uniformu. „Takže přestože jsme všichni na škole stejný, tak nám aspoň netrvá ráno doma půl hodiny, nežli si vybereme co si vezmeme na sebe!“

Zamkla jsem za sebou dveře a vyrazila jsem rychlým krokem do školy.

„Kde jsi byla?“ Mé kamarádky byly naprosto udivené.

„No, hele, mám pro to důvod,“ odpověděla jsem jim s plnou pusou. Dojídala jsem totiž to svoje jablko.

„Víš co nechápeme? Proč jsi se rozhodla jít do školy, když už bylo tak pozdě a když už jsi mohla zůstat rovnou doma!“

Zčistajasna jsem se pořádně zakuckala na svém ovoci. Zatímco se ty dvě moje k sobě přisedly blíž a začaly si špitat pro sebe, já jsem neviděla nic jiného než jen malé světlo kdesi na konci v mém nekonečně dlouhém, tmavém tunelu.

„Není to...“ koutkem očí jsem zahlédla další hromadu holek a zaslechla jsem, jak si zrovna špitají o mém vysněném klukovi. Šel zrovna kolem nich. Když se přibližoval ke mně, jedovaté poznámky holek začaly být slyšet více a více.

„Ahoj,“ pozdravil mne svým příjemným hlasem. V ten moment jsem zpanikařila natolik, že jsem musela přijít na tu největší pitomou odpověď: „Děkuju, ty taky vypadáš dobře.“ Hned po těch slovech, která mi vyšla z pusy, jsem zčervenala jako rajče. Lokty jsem položila na stůl a obličejem jsem se za ně schovala.

„Ty se mnou máš ten projekt, ne?“ promluvil, ale jsem si byla stoprocentně jistá, že se v tu chvíli cítil stejně trapně jako já. Kývla jsem hlavou, ale stále jsem se neopovážila na něj podívat.

„Dobře, tak dneska u mě v pět? Platí?“ řekl mi. Na to jsem nic neopověděla, měla jsem strach, abych zase neřekla pitomost. A jelikož tam byly mé kamarádky, tak ty mi musely jako vždycky všechno pokazit.

„ANO!“ křikly na něj za mne, aniž by měly jediné ponětí, jak jsem se v ten moment cítila.

„Já už musím, měj se. Tak teda v pět.“ Zamával na mně a usmál se. Jeho úsměv by mohl všem holkám zapříčinit srdeční infarkt, včetně mého. Což už se nejspíš stalo.

„Už odešel?“ zeptala jsem se stále s hlavou položenou na ruku.

„Holka, ty jsi teda šťastná,“ řekla jedna kamarádka a položila ruku na má záda. Byla v tom cítit trochu závist.

„Co jsem kdy komu udělala, že jsem vysloužila zrovna tohle?“ pomyslela jsem si zoufale. A ten strašidelný křečovitý úsměv, který mi ozdobil ústa, jsem nemohla dostat po zbytek dne ze svého obličejce a pomalu mě z toho začaly bolet tváře.

Skoro celý měsíc jsem se cítila jako princezna. Doslova. Můj vysněný kluk se se mnou bavil, zdravil mě ve škole na chodbách, a to nejlepší bylo, že po škole na mě čekal a potom jsme se doprovázeli navzájem domů, jelikož jsme nebydleli od sebe tak daleko. Ale jak už je známo, nemohla jsem žít pořád jen v pohodě.

A jednoho dne to přišlo...

„Hele, není tamhle to Adam?“ Chtěla jsem se rozběhnout za ním, ale můj úsměv mi z tváře hned zmizel. Já jsem ho totiž h uviděla s jinou holkou. Schovala jsem se za roh a sledovala jsem jako liška kořist jejich další pohyby.

„Děkuju ti za tvůj čas, a za to, že jsi se rozhodla sem přijít, i když se ti ze začátku moc nechtělo.“ řekl Adam té dívce.

„Ty jsi mě přemluvil tak dobře, že jen při pomýšlení, jak by ses cítil, bych tě tu nemohla nechat samotného.“ Dívka se po těch slovech na Adama krásně usmála.

„Opravdu jsem vděčný za to, že tě mám. Protože lidi jako jsi ty, jsou opravdu vzácný.“ V ten moment, kdy ho ta dívka potom objala, jsem se cítila jako sopka těsně před výbuchem.

Sotva jsem se odhodlala vrhnout se k nim, ucítila jsem jemný dotek na rameni. Ten dotek mě zprvu hrozně vyděsil.

„Myslím si, že je už nejvyšší čas jít.“ Za mnou stála nějaká holka, nemohla jsem si vzpomenout, odkud ji znám a kde se tady bere. Chytla mě za ruku a táhla mě z toho místa pryč. Při cestě jsem to už dále nezvládala. Zaplavil mne hrozný smutek, a tak jsem nechala své slzy volně stékat.

„Proč brečíš?“ zeptala se mě.

„Jsi snad slepá?“ snažila jsem se jí to říct co nejsrozumitelněji.

„Proč brečíš?“ zeptala se mě znovu. Věděla jsem, že teď byla ta správná chvíle, kdy jsem měla jít s pravdou ven.

„J-“ zastavila mě hned na začátku.

„Opravdu jsi se nechala nachytat do té jeho pastí?“

„N-“ nemohla jsem ze sebe vypravit ani slovo.

„Nechala,“ dořekla za mně a povzdychla si.

„Však jsem tě upozorňovala tolikrát, ale ty jsi byla hluchá, slepá...“ křikla na mě. Zachovala jsem kupodivu klid a radši jsem se už nic nepokoušela říci, protože jsem věděla, že by to celou tu pro mne tak strašnou

situaci jenom dál zhoršilo.

„On si našel jinou. Nahradil tě. Nikdy o tebe neměl opravdový zájem. Ty všechny jeho řeči, ty byly falešné. Stejně jako tvoje vzpomínky na něj. Byla to iluze. Nemáš se proč trápit.“

Bylo vidět, že chce pokračovat, ale já nechtěla.

Tohle jsem rozhodně nechtěla slyšet. Abych ji zastavila, přistoupila jsem k ní blíž a zvýšeným hlasem se jí zeptala: „Kdo vůbec jsi? Proč jsi v mém životě? Co ty o mně vůbec víš?“

Znovu mi skočila do řeči. „Jsem tvoje sestřenice.“ řekla klidně.

„Nech mě domluvit,“

„Nechávám.“ odpověděla ještě klidnějším hlasem než předtím. Ten její přístup mne rozzuřil. Ovládla mne zlost a dala jsem jí facku, kterou si zasloužila. Nikdy v životě jsem nikomu neublížila, natož někomu blízkému. Tohle bylo poprvé.

„To mám za to, že je to pravda“ hladila si svojí tvář.

„Kdo si vůbec myslíš, že jsi? To, že jsi moje sestřenice nic neznamená a hlavně ne to, že bych ti nemohla ublížit. Nikdy v životě jsi mě v ničem nepodpořila. Nikdy. Jak v známkách, při divadelních představeních, a teď ani v tomhle mém vztahu. Vždycky jsem si říkala, že si to myslím jenom já, a že to vidím jenom já. Ale ne. Teď to vidím. Ty nejsi vlastně nic jiného, než jen...“

„Julie!“ Přerušil mě hlas, který mi chyběl. Sotva jsem se vzpamatovala, byla bych mu nejraději taky jednu vrazila.

Hned jak byl blízko mé sestřenice, začal se jí dívat na obličej.

„Copak se ti stalo?“ zeptal se ustaraně.

„Ta holčina za tebou to způsobila.“ odpověděla a usmála se na mě.

„Která?“ otočil se kam Julie ukázala.

„Ty?“ podíval se na mě od hlavy k patě.

„Proč?“ Nemohla jsem najít správná slova.

„Laskavě odpověz!“ křikl na mě.

„Co je mezi vámi?“ Julie přistoupila po jeho levou stranu a chytla ho za ruku.

„Nevidíš?“ odvrátila s namyšleným výrazem. Cítila jsem, jak se mi dělá sucho v ústech z toho všeho.

„No jo, vlastně. Ty jsi moc mladá na to, abys to pochopila.“ řekla a s tím šli oba kolem mě zpátky do města.

„Proč znovu já?“ zeptala jsem se do prázdna a sedla si na zem. Hlavu jsem sklonila, když jsem cítila, že mé slzy začaly stékat po tvářích dolů.

„Pojď.“ ucítila jsem něčí přítomnost. Zvedla jsem hlavu a uviděla jsem někoho neznámého.

„Kam?“ zeptala jsem se.

„Domů.“

„Vždyť ani nevíš, kde bydlím.“ zasmála jsem se.

„No vím.“ pousmál se. Ten úsměv byl pomalu i možná hezčí než ten Adamův.

„Kde tedy?“ překřížila jsem své ruce.

Když řekl tu správnou ulici, lekla jsem se.

„Kdo jsi?“ postavila jsem se a ucouvla.

„Neboj se. Nově jsem se přestěhoval do stejné ulice.“

Netuším co se mnou bylo, ale něco mi říkalo, abych mu věřila.

„No dobře. Pojď.“ Šla jsem o něco napřed.

„Čekej!“ Zasmál se a popoběhl, aby mě dohnal.

Uplynul měsíc a já jsem se pořád cítím stejně jako dříve. Jakub byl ve skutečnosti moje náhrada za Adama. Snažila jsem k němu mít stejné city, které mám pro Adama. Pokaždé když ho vidím s Julií, nejraději bych ji začarovala, aby byla hluchá a nic neslyšela. Aby neslyšela hlavně ta sladká slova, která mají správně patřit mě. Co na ní vlastně vidíš? A no jo, kdo by chtěl takovou holku jako jsem já. Tyto myšlenky mi projely hlavou jako každý jiný den.

„Proč jsi tak tichá?“ bouchla mě do ramene Viky.

„Co?“ Ucukla jsem a podívala se na ní,

„Radši dávejte pozor,“ naznačila nám pusou Markéta. Otočili jsme se dopředu, kde probíhalo vyhlášení výsledků ve sportech.

„První místo udělíme...“ Celá hala byla zticha a čekala na jméno vítěze.

„Julie Kvasničková.“ Všichni začali tleskat.

„V pohodě. Ještě jsou tady jiné ceny,“ uklidnila mě Markéta, když viděla, že jsem byla naštvaná.

„Postřehové hry.“

„Tohle máš v kapse,“ zašeptala Viky.

„Já souhlasím. Nikdo se ti nevyrovná,“ obě se podívaly na mě.

„Tvůj rekord nikdo nepřekonal za tyhle čtyři roky, co tu jsi.“ Opřela jsem se, protože ty holky měly pravdu. Nikdo na naší škole se mi nevyrovnal a to ani ne ze starších ročníků.

Jak jsem byla hodně zamyšlená, ani jsem si nevšimla, že moje jméno už bylo hlášeno. Rychle jsem se postavila a běžela na pódium.

„Děkuji, moc. Je mi velkou ctí se umístit znovu na prvním místě.“ Převzala jsem svojí cenu a jediný, na co jsem čekala byl velký potlesk. Jenže všichni byli zticha. Otočila jsem se na našeho ředitele, ale on se díval do svých papírů. Pohlédla jsem na svoji cenu, a v tom okamžiku všichni vybuchli smíchy. Byla jsem druhá.

„Pane řediteli, tady se stala chyba.“

„Žádná není.“

„Ale ano, neměla bych být já první?“

Přistoupila jsem k němu blíž, abych se podívala na výsledky, jenže on mi je rychle vytrhl z ruky.

„Tohle je moje. Jdi se posadit.“ Udělala jsem, jak mi bylo přikázáno.

„A první místo s novým rekordem o pouhé dvě setiny vyhrává znovu Julie Kvasničková.“

Všichni se nadšením postavili a začali ji tleskat mnohem více než dřív. Místo toho, abych se šla posadit na své místo, jsem odešla.

„Proč zase ona?“ Kopnula jsem do nejbližšího kame-
ne. Posadila jsem se na lavičku a začala si mumlat pro sebe.

„Vždycky ona, vždycky o-“ ... nabídl se mi kapesník.

„Viky nebo Markéto či Jakube, prosím odejdi,“ otočila jsem se na druhou stranu.

„A co když nejsem ani jedna z tvých kamarádek? Můžu zůstat?“ Otočila jsem se a uviděla jsem někoho, koho jsem nikdy předtím neviděla.

„Kdo jsi?“ podívala jsem se na tu osobu.

„Říkej mi Gabi.“ Podala mi ruku, kterou jsem vřele přijala.

„Já js-“ přerušila mě.

„Já vím, kdo jsi. Jsi Helena. Nemusíš mi to říkat,“ pousmála se. Chvilí jsme tam jen mlčky seděla, než se zase rozhodla to ticho přerušit.

„Jaký vztah máte s Julií?“

„Moje příbuzná, sestřenice,“ slabě jsem se pousmála.

„Máte se rádi?“

„Myslíš? Převzala mi mého vysněného kluka a teď je ještě lepší, než jsem já.“

„Uklidni se. Chápu to.“

„Ne, ty to necháp-...“

„Buď ticho, prosím. Můžu ti pomoci.“ Podívala se na mě a čekala na moji odpověď.

„Jakou pomoc?“ zeptala jsem se ji nejistě.

„Být lepší ve všem, než je tvoje sestřenice a hlavně, přej si, aby ti nikdy už nevlezla do cesty.“

Nabídka zněla opravdu lákavě a já se bála, pro co se rozhodnout a jaké to bude mít potom následky.

„Můžeš mi to opravdu zajistit?“ Opatrně jsem se jí podívala do obličeje.

„No jistě.“ pousmála se.

„Dobře, beru.“ Podala jsem jí ruku, abych jí naznačila, že jsem s ní v tom. Ruku mi chytla a pořádně ji stiskla.

„Udělala jsi dobře.“ řekla.

O den později...

„Proč tady teď nikdo není?“ rozhlídla jsem se udiveně po třídě.

„Co tady ještě děláš?“ chytla mě za ruku Viky a táhla mě ze třídy pryč.

„Kam běžíme?“ zeptala jsem se zmateně.

„Uvidíš, nech se překvapit.“

Když jsme dorazili na to místo, bylo to prostranství za školou, nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Nejprve mne zaujal velký portrét zavěšený mezi sloupy na dvoře. Všichni, kteří tu stáli, mi na něj ukazovali.

„Je tohle opravdu Julie? Ne, to není možné...“ Nemohla jsem tomu uvěřit. „Pusťte mě k tomu.“ podívala jsem

se zblízka. Její podoba mi připadala taková divná. Když si spolužáci uvědomili, že jsem se objevila mezi, začali mi najednou tleskat a gratulovat.

„Omlouvám se za včerejší špatně vyhodnocené výsledky. Proto ti tady předávám, co ti skutečně patří,“ řekl ředitel, a já jsem nemohla už ani věřit svým vlastním uším.

„Děkuji vám moc.“ Začala jsem se uklánět všem as na všechny strany

„Ještě abychom nezapomněli na tyhle květiny,“ s těmi slovy mi podal ředitel krásnou velkou ky-
tici, potřásl mi rukou a znovu pogrataloval.

Když všichni odešli, otočila jsem se a podívala jsem se znovu na ten visící obrovský obraz mé sestřenice. Julie vždycky patřila k těm populárním holkám na naší škole. Byla hezká jak v obličeji, tak také i postavou. A jak vidím na tomto obraze, tak ona vlastně není nic jiného než prase.

„Nemáš zač.“ lekla jsem se a otočila se.

„Ahh ,to jsi ty. Tohle si udělala ty?“ ukázala jsem na ten obraz a podívala se na květiny a výhru, kterou jsem držela v ruce. Gabi na to nic neřekla, jen pokývla a pousmála se.

„Děkuji ti. Máš to u mě.“ Objala jsem ji.

„Opravdu?“ podívala se na mě.

„Všechno co si budeš přát, ti dám,“ kývla jsem.

„Tak to jsem ráda.“

Gabi se brzy stala mou nejlepší kamarádkou. Všechno, co jsem si přála, jsem skoro okamžitě dostala. Adam se rozešel s mojí sestřenicí, a teď jsme zase spolu.

Ale nemluvme jen o všech věcech, které jsem dostala, ale hlavně o mně. Můj vzhled a postava se změnila natolik, že mi přicházely i nabídky pro modeling. Kdo by to čekal, že z takové tlusté šprtky se může stát modelka.

„Tvoje sestřenice Julie je v nemocnici!“ Gabi ke mně běžela s hrůzou v jejich očích. „Je to s ní dost zlé. Čeká ji těžká operace.“

„No a co?“ Ani jsem se na ni nepodívala, protože jsem odepisovala Adamovi.

„Je to tvůj rodinný příslušník! Sestřenice. Dělej přece něco!“ Začala mnou prudce trást.

„Ne.“ Odpověděla jsem a odstrčila jsem Gabi od sebe.

„Dobře, budeš toho hodně litovat,“ řekla mrazivým hlasem.

„Promiň, ale už fakticky musím jít. Nahradím ti to jindy. Máš to u mě!“ Popadla jsem svojí kabelku a běžela jsem ze školy.

„Tak to jsem ráda.“

„Hej!“ křikl na mne Adam na druhé straně chodníku, aby upoutal moji pozornost. Zamávala jsem mu. Běžela jsem přes ulici k němu, ale nevěděla jsem, že se zrovna v tu chvíli řítí ve stejném směru rozjetý kamió. Adam mě chtěl chytit, a místo mě kamion srazil jeho.

Jeho rodiče jsou ti nejlepší právníci, zažalovali oba moje rodiče za špatnou výchovu, a oni šli místo mě do vězení. Jenomže se jim ještě před soudem podařilo, nevím jak, utéci. Po dvou týdnech, když jsem je přišla navštívit, mi sdělili, že oba uprchli. Nezanechali po sobě žádnou stopu.

Gabi se ze dne na den odstěhovala, a taky už nebylo o ní potom slyšet. Zůstala jsem sama.

Julie prodělala nesmírně těžkou operaci, je na tom zle. operaci. Její rodiče mi každodenně dávají najevo způsobem, co jsem to za necitelného člověka.

Adam taky leží v nemocnici, je v kómatu. Ještě se se neprobudil, a doktoři říkají, že je bohužel větší pravděpodobnost, že se už neprobudí.

Zhroutila jsem se. Právě také ležím v nemocnici. Už nejsem schopna unést všechn ten tlak z výčitek svědomí, co všechno jsem způsobila..

Před Juliinou operací

(Vypráví Gabi)

„Ahoj.“ zavřela jsem dveře za sebou a šla jsem blíž k ní. Slabým úsměvem se pousmála.

„Co tady děláš?“ řekla tišším hlasem Julie.

„Podívat se, jak se ti daří.“

„Gabi, neřeš jí. Ona za nic nemůže.“ Julie se podívala z okna.

„Kdo? Helča? Jak nemůže? Očekávala jsem, že i přes tu její slávu bude nadále myslet na svojí rodinu,“ chytla jsem ji za ruku.

„Nech ji, prosím. Já jsem se nechovala o nic lépe než ona.“

Nic jsem neřekla, jenom jsem se dívala na to prázdné nebe.

„Prosím.“ řekla znovu a pozvedla ruku. Podívala jsem se na ní a povzdychla jsem. „Já ti pomůžu.“ vzala jsem její ruku do svých a podívala se do jejích očí.

„N-“ předtím než byla schopna mě zastavit tak jsem zamířila ven.

Jakmile jsem byla před školou, tak jsem si všimla, že seděla na lavičce na hřišti. Rozběhla jsem se k ní a pověděla jsem jí o Juliině situaci,

O dva týdny později (o Heleně)

Když ji přišla zkontrolovat sestřička, dívka ležela v posteli bez vlády, měla v prsou zabodnutý nůž. Sestřička k ní běžela, aby ji zkontrolovala puls, ale bylo pozdě. Dívka tam ležela bez jediné známky života...

o o o o

O několik hodin dříve

(Vypráví Gabi)

„Dobrý den, chtěla bych navštívit pacientku na pokoji A 67.“

„Jaký je váš vztah k té nemocné? Jste příbuzné?“

„Jsem její nejlepší přítelkyně, která ji vlastně sem i přivedla.“

Tak dobře. Můžete ji vidět. Prosím, podepište se sem.“ Paní v recepci nemocnice mi podala formulář, který jsem podepsala.

„Můžete za ní jít. Ale myslím si, že pacientka, ještě spí.“

„Tím lépe.“

„Proč?“ zeptala se takovým divným hlasem, což mě vyděsilo. Zastavila jsem se a pousmála se na ni.

„Ráda bych jí překvapila.“

„Tak to tedy má dobrou přítelkyni,“ usmála se také a zamávala mi.

Vyšla jsem do třetího patra a začala jsem se rozhlížet po pokoji s číslem 67.

Koukala jsem na cedulky na dveřích: „66...67. Tady!“ otevřela jsem opatrně dveře.

„Tobě to ale sluší v té posteli,“ poznamenala jsem s pohledem na ležící postavu. Pomalu jsem vytáhla z batohu šátek a obvázala jsem jí ho kolem jejích úst, aby nemohla křičet.

„Teď se mi můžeš odměnit.“ Zvedla jsem nůž a rychlým pohybem jsem ho zabodla jejího těla. Potom jsem už klidně otevřela okno, vyhodila z něj lano, jeho konec dopadl tiše na zem pode mnou. Pomalu jsem se po něm sešplhala dolů.

„Děkuji ti znovu za tvoji ochotu mi dát tvůj vlastní život,“ zasmála jsem se.

O patnáct let později...

(Vypráví Julie)

„Doufám, že tento člověk nebude stejný jako ti předchozí nápadníci,“ říkala jsem si pro sebe, když jsem se vypravila na další podle seznamky.

Zastavila jsem a zabočila jsem do té uličky, ve které jsem se měla poprvé setkat s tou osobou.

„Tohle ani nevypadá, že by tady měla stát nějaká moderní restaurace, ale co... Už jsem tady.“ Začala jsem se bát, protože se ta ulička začala zužovat a byla stále temnější.

„Exit!“ Zajásala jsem nad tím, že už jsem konečně došla na to správné místo.

„Teď ten zvonek. Druhý od konce.“ Začala jsem se dívat po zvoncích se jmény.

„Tady!“ zazvonila jsem.

„Jak- ...“ Ne, to nebyl on. Chtěla jsem se zeptat pána, který vykoukl, ale on mi odpověděl ještě dřív, než jsem se stihla položit otázku.

„O dvě patra výš.“ Naznačoval mi to víc gesty než slovy, protože ta hudba, která vycházela z bytu, byla tak hlasitá, že jsme ani neslyšeli sami sebe. Kývnula jsem hlavou, abych mu naznačila, že rozumím.

„Nejspíš nějaký klučina, který zdědil tento klub po svém otci,“ pomyslela jsem. Když jsem se konečně dostala nahoru, byly dveře do místnosti otevřené, ale nikdo tam nebyl. Pokoj o rozměrech snad jedné poloviny fotbalového hřiště byl bíle vymalovaný, a najednou tak podivně prázdný.

Nežli jsem se ale stačila rozhlédnout ucítila jsem lehký dotek jsem ucítila na rameni. „Ehh, jsi to ty?“

„Co tady děláš?“ Jakub vypadal vystrašený ze mě, stejně jako já z něho.

„Já? Já nejsem Julie.“ zalhala jsem.
„Opravdu? Protože tato piha na tvé pravé ruce je pro mne potvrzením, že to jsi ty!“ Přibližoval se ke mně.
„To je jen náhoda,“ namítla jsem.
„Proč teda couváš a proč se tak klepeš?“ zeptal se vyzývavě.
„Venku je zima.“
„My přece nestojíme venku,“ šťouchl mě trochu bolestivě do ramene.
„Nech mě na pokoji, Jaku...“ rychle jsem si zakryla pusku.
„Tak ty dokonce znáš moje jméno.“ Strčil do mě, až moje záda se dotkla zdi.
„Odejdi!“ křikla jsem a doufala, že mě někdo uslyší.
„Tady tě nikdo neuslyší.“ Jakub vytáhl z jeho kapsy zbraň a namířil ji na mě.
„Nech mě prosím jít. Udělám pro to všechno.“ Spadla jsem na zem a sepnula jsem prosebně ruce a začala žadonit.
„Tak tedy pravdu. Kdo jsi?“ přistoupil ke mně,
„Julie Kvasničková.“
„Vím! Jenže chci znát celou pravdu! Kdo jsi? Nebo spíš co jsi zač?“ přistoupil ke mně.
„Já ti to nemůžu říct!“ postavila jsem se a rychle běžela ke dveřím.
„Máš to marný. Jsou zamčený.“
„Nech mě jít, prosím.“ Strachem mi začaly téct slzy po tvářích.
„Tak odpověz!“ Tentokrát vykřikl tak nahlas, že se celá místnost otřásla jen ozvěnou jeho hlasu.
„Dobře, ale prosím odhod' tu zbraň. Nejdřív,“ prosila jsem slabším hlasem.
Jakub položil zbraň na zem a sevřel mi ruku, abych nemohla nikam jít. „Povídej.“
„Vzpomínáš si na to, jak jsem začala chodit s Adamem?“
„No?“
„Sám víš, že po Adamovi toužila každá holka a taktéž i Helena. A jak už víš, Helena poznala Gabi, ale o něco později než já. Neměla mě ráda, a proto si přála mě zranit, a podařilo se jí to.“
„Kdo je ta Gabi?“ zeptal se.
„Je to její pokrevní sestra, která ale zemřela, když jí bylo pouhých osm let při autonehodě.“
„Jak se tedy dostala zpátky na tento svět?“

„Gabi měl vždycky strašně rád její strýc, který je známý jako bláznivý, ale geniální přírodovědec. No a jak si už můžeš domyslet, vymyslel lék, který jí dokázal přivést ze smrti zpátky k životu.“

„Nechápu.“

„Spousta lidí říká, že ten její strýc podepsal smlouvu se satanem.“

„Proč jsi ale do toho proboha byla zahrnutá právě ty?“

„Protože...“ podívala jsem se na zem. „Je to můj otec.“ přiznala jsem se.

„Tvůj otec?!“ Jakub vypadal nesmírně udiveně. Zachovala jsem ticho.

„Promiň, já jsem to vůbec nevěděl.“ Podíval se na mě s lítostí.

„To je v pohodě.“

„Co ti chce udělat tvůj otec?“

„Dokonce tohoto věku, přesně do svých narozenin, si musím najít někoho, kdo mi bude opětovat pravou lásku. Proto jsem si udělala účet na všech různých seznamkách.“

„Jinak?“

„Jinak, mě bude čekat ten samý osud. Někdo koho budu opravdu milovat mě ke konci zavraždí.“ Místnost naplnilo ticho.

„Hele. Mohl by jsi mi s tím pomoci?“

„Ne, promiň.“

„Prosím.“ Podívala jsem se na něj se slzami v očích.

„Nemůžu.“

„Proč?“ slzy mi začaly stékat dolů.

„Nemůžu ti opětovat pravou lásku.“

„Tak se o to pokus.“

„Ne, opravdu promiň.“ Postavil se a naposledy shlédl na nebohou dívku.

„Promiň.“ Odemkl dveře a odešel.

Dívka ležela doma, sama.

„Dneska.“ Zadívala se na svůj odraz v zrcadle.

„Jsou mé narozeniny.“ Rozplakala se na pomyslení, že se její den naplnil a ona si doposud nenašla to, co potřebovala.

„Jsou tvé narozeniny.“ Z hloubi místnosti se ozval hlas jejího otce.

„Vím.“ Utřela si slzy, které jí vytryskly z očí.

Maminčiny dopisy

„Našla jsi si někoho?“

„Nenašla, prosím, odpusť mi. Dej mi druhou šanci.“ Dívka se rozbřečela ještě mnohem víc.

„Dal jsem ti dostatek času. Proč nejsi taková, jako je Gabi! Ty jsi neskutečně hloupé dítě. Nechápu, jak jsem mohl dostat tak hloupé stvoření, jako jsi ty! Gabi je jen moje neteř, ale vždycky jsem ji měl radši než tebe. Ty jsi omyl. Nikdy jsem tě nemiloval jako svoji dceru.“

Dívka nebyla už schopna popadnout dech. To, co jí řekl její vlastní otec, ji natolik zranilo, že kdyby mohla, tak by mu už nikdy v životě neodpustila.

Náhle někdo zaklepal na dveře. „Jdi otevřít!“ Dívka se rychle postavila a běžela ke dveřím.

„Ja-... Co... Proč jsi přišel?“

„Nejsou dneska tvé narozeniny? Já jsem ti přinesl dárek.“ Ukázal jí růže, které měl schované za svými zády.

„Pojď dovnitř.“ Jakub ji strčil do pokoje dřív, nežli Julie mohla odpovědět.

„Pane Kvasnička!“ řekl rozhodně.

„Já si nemyslím, že je to dobrý nápad.“ zašeptala Julie.

„Julie! Je tohle tvůj přítel? Tohle to?“

„Ano, jsem. Jsem její přítel!“

Julie ztuhla.

„Dobře.“

„Co teď?“ zeptala se tichým ustrašeným hlasem Julie. V místnosti už nebyla slyšet odpověď. Nikdo se neozval, bylo hrobové ticho.

„Proč jsi přišel?“ opovážila se po hodně dlouhé době zeptat.

„Nikdy jsem neměl tu možnost tě poznat.

Vždycky jsem si myslel, že jsi ta špatná, protože jsem si také myslel, že jsi byla ta, která zabila mou nejlepší kamarádku v nemocnici. Jsem rád, že teď vím, jak vše bylo a že jsem tě poznal.“

„Děkuju ti.“

Nesuďme sebe ani druhé podle vzhledu. Někdo může vypadat dobře, ale nemusí mít dobré vlastnosti a zase naopak. Všichni děláme v životě chyby, a proto bychom se měli naučit si odpouštět.

Lily Nguyen

Milá Tori,

všechno nejlepší ke tvým sladkým šestnáctinám. Už jsi velká holka. Tedy mladá krásná slečna. Jak se cítíš? O něco moudřejší? Dospělejší? Doufám, že si tenhle výjimečný den užiješ naplno, jako to děláš každý den, ale dnes to musí být o něco víc. Musí se stát jedním z nezapomenutelných zážitků, a přejí si, ať si ho budeš pamatovat napořád, i kdybys měla amnézii.

Vím, jak zbožňuješ mé dorty. Hlavně ten vanilkový. A tak jsem si řekla, že určitě na něj máš chuť po tak dlouhé době. Naposledy to vlastně bylo na pikniku pod mohutným stromem nedaleko našeho domku. Vzpomínáš si ještě na to období? Pamatuješ si, jak ten dort chutnal? Zřejmě už asi ne. Proto ti posílám i recept. Dávej si na něj pozor, je to koneckonců tajný rodinný recept. Ale musím uznat, že by mě potěšilo, kdyby se jednou zařadil do jedné z nejlepších kuchařských knih na světě.

Teď už ale recept patří jen a jen tobě. Můžeš si s ním dělat, co uznáš za vhodné. Je ti přece už šestnáct.

Tvá maminka

P.S. Nezapomeň hlídat dort při pečení. Člověk nikdy neví, jak moc bude ta naše trouba hřát. To rozhodně platí jen tehdy, jestli jste náhodou nekoupili novou.

Ano, dnes oslavuji své šestnácté narozeniny. Abych byla přesnější, už je dávno po oslavě... Takovéhle dopisy mi mamka posílá deset let. Jenom ale pouze na den mého narození...

„Kde je máma?“ zeptám se táty. Tahle otázka už padla tolikrát, možná stejně tolikrát, jako je hvězd ve vesmíru. No... spíš ne, ale pokud mi nikdo nedá zřejmou odpověď, bude to dokonce i vícrát.

„Už jsem ti to vysvětloval,“ vydechl si, „už se nevrátí.“

„Kam odešla?“

„Já nevím. A přestaň se už ptát, vždyť víš, že budu odpovídat pořád stejně.“

„Ale nic se tím nezmění, když se znovu zeptám ne?“ namítám.

„Ztrácíš tím čas.“

„Trvá to snad ani ne minutu.“ obrátím oči v sloup.

„Každá sekunda je drahocenná!“ vyjel na mě.

To bylo poprvé, kdy jsme takhle ukončili konverzaci o mémě. To jsem celkem zvrála. Vypadá dost podrážděně.

V celém domě najednou zhaslo světlo. Asi výpadek proudu. Pak slyším hlasitou ránu. Okamžitě přiběhnu k oknu se podívat, co se stalo. Blesk udeřil do stromu. Do toho stromu, pod kterým jsem strávila jeden z posledních zážitků s mamkou... Strom vzplanul. Všichni v celém domě začali panikařit, a to přesto, že nehrozilo, že by požár zachvátil i náš dům. Dřív, než jsem se stihla vzpamatovat, už jsem držela kyblík plný vodou a měla namířeno ke stromu. Sousedé se mě snažili zastavit, ale nikdo

ke mně nepřišel a nezadržel. Jenom vykřikovali za mnou různá varování. Vážně si myslí, že mě nějaká slova zastaví?

Jeden pouhý kyblík s vodou nestačí na uhašení desetimetrového stromu. Chtěla jsem se vrátit zpátky do domu a nabrat další vodu, ale pohled na strom celý v plamenech mě šokoval. Nemá to cenu... Z dálky už slyším sirénu. Proces, jak hasiči bojují s plameny, pozoruji stále z toho samého místa. Stále s kyblíkem v ruce, nemůžu tomu uvěřit.

Ze stromu nic nezbylo. Už jsem se vrátila do svého pokoje a z okna pozoruji zbytky nedohořelých větví. Cítím se, jako bych ztratila další kousek své maminky. Jako bych od ní ještě více vzdálila.

Následující den přišla brzy ráno návštěva. Zazvonila u nás mamčina sestřenice Linda. Už z dálky jsem ji poznala díky jejímu růžovému autu. Vůbec netuším, proč najednou k nám přijela, ale momentálně mi to bylo vskutku jedno. Vycházím ven na chodbu, sejdu schody dolů, abych Lindu uvítala.

„Tori! Díky bohu, že jsi v pořádku!“ silně mě objala. „Jsem ráda, že nemáš oteklé červené oči.“

„Proč bych je měla mít?“ zarazila mě Lindina věta.

„Jsi silná holka. Neplakala jsi, i když shořel strom plný vzpomínek spojených s tvoji maminkou. Určitě si taky někde na druhém konci říká, jaká silná dívka jsi.“ pohládila mě po vlasech.

„Na druhém konci?“ nedává mi to žádný smysl. Ledaže... Rozeběhnu se do tátovy kanceláře. Rozrazím dveře.

„Máma už tu není? Máma nežije?“ křičím na tátu. Dívá se na mě a až po chvíli se rozhodne mi odpovědět.

„Ne.“ zašeptal, ale i přesto jsem ho slyšela velice důkladně.

„Celou tu dobu se ptám všech, kde je. Proč jsi mi to neřekl?“ Táta ale mlčel.

„Já tomu nevěřím. Ona je pořád na živu, vždyť mi posílá ty dopisy každý rok!“

Běžím ven z místnosti. Ven z domu. Za jednou z maminičiných přítelkyň.

„Moje máma se už nevrátí?“ hned na ni vyhrknu, sotva ji spatřím. Dívá se na mě bolestně. „Ona se už nikdy nevrátí?“ opakuju netrpělivě.

„Tys o tom nevěděla? Ani po takovéhle dlouhé době?“

„Ne! Ne, ona není mrtvá, já vím, že žije!“ třese se mi hlas, ale trvám si na svém.

Otočím se a hned utíkám dál. Tentokrát do květinářství, kde maminka strávila nejvíce svého času. Místo, které tolik milovala.

„Kde je moje máma? Ona tady pořád je, že jo?“

Prodavačky se na mě němě dívají. V jejich obličejích se dá vyčíst smutek. Až po chvíli mlčení jedna odložila květiny, které právě držela, vyšla ven a naznačila mi, ať ji následuji. Šli jsme poměrně dlouhou cestu. Zamířili jsme do lesa vedle louky plných rozkvetlých slunečnic. Zastavíme se u chatky. Byla to malá chata ukrytá v lesích. A opodál vidím náhrobek... Náhrobek s maminičím jménem.

„Nemožný...“ slzy mi stékají pomaloučku po tvářích. Až se pustím do silného brekotu. Prodavačka po chvíli odešla. Před odchodem mi nechala klíč. Stála jsem u náhrobku hodiny a hodiny. Četla jsem její jméno několikrát dokola, abych se ujistila, jestli vážně patří jí.

Kdo ví, jak dlouho bych tam zůstala, kdyby nepřišel táta. „Věděl jsem, že budeš tady.“ přistoupil ke mně. „Zemřela při autonehodě, když tě odvážela do školy. Ty jsi vyvázla jen s pár škrábací, vlastně bez zranění... Až na to, že si ztratila vzpomínky na tu událost. Už tak byla dost nemocná. Kašlala jsi pořád a omdlívala... Ale i kdyby nebylo té nehody, netrvalo by to moc dlouho, až by nastal její čas. Byla hodně nemocná,“ čekal, jestli náhodou něco neodpovím. „Pojď, už se stmívá.“

Další dny jsme strávila zavřená v pokoji. Několikrát jsem se tak rozbředla, že jsem všechny věci na svém stole rozházela. Po týdnu, když jsem se konečně rozhodla vyjít z pokoje, jsem si u snídaně s tátou vzpomněla na ten klíč. Zprvu jsem nevěděla do jakých dveří bude klíč pasovat, ale pak jsem došla k závěru, že to bude zřejmě k malé ukryté chatce v lesích, kde je také maminičin náhrobek.

Odemykám staré dřevěné dveře. Pomaloučku otvírám. Je tu všude zaprášeno. Zevnitř mi to připadá ještě menší než zvenku. Nachází se tam jen bílý stolek s židlí, které zřejmě maminka umístila hned vedle okna na levé straně. Hned naproti (asi jen o jeden metr dál) stojí skříň. Zavřu za sebou a mířím ke skříni. Sice na ní vidím otvor na klíček, zamknutá není. Najdu vevnitř spoustu knížek. Popadnu jednu, která mě zaujala nejvíce. S okouzujícími tmavě modrými deskami. Je to staré fotoalbum. Na první stránce maminka (nebo někdo jiný) přilepila fotku s nevěstou a ženichem u stolu. Nádherná fotka. Když si to však prohlédnu podrobněji, spatřím kus šlehačkového dortu rozplácleho na sněhobílých šatech nevěsty. Teprve teď poznávám tátu.

„To je vlastně svatba mamky a tatky.“ Nadšeně si prohlížím další fotky. Při listování mi jedna z knížky vypadne na dřevěnou podlahu. Není ze svatby. Maminka sedí v trávě. V pravé ruce drží rozkvetlou slunečnici a ve druhé miminko. Mě. Úplně září. Možná je to taky kvůli tomu, že na ni svítí slunce. Ale maminičin úsměv je tak sladký a její zlaté dlouhé vlasy jsou tak zářivé.

„Byla... ne, je překrásná.“ pomyslím si. Oči

mám plné slz. Nezvládnu je zadržet.

Mezi alby s fotkami se taky schovával mamincin deník. Pročítám si tam různé zážitky.

Neděle, 5. února 2004

... Už jsem napsala dvacet dopisů, které Tori v budoucnu dostane. Ale to není všechno. Zbývá mi toho ještě hodně napsat!...

Najednou to vše dává smysl. Proto jsem mohla dostávat její dopisy. Přišlo mi tehdy divné, že pořád něco psala a psala. Se zaměstnáním to nemohlo souviset. Pracovala přece v květinářství.

„Chybíš mi, mami.“

Všechno nejlepší má sedmnáctiletá dcerko, upekla sis vanilkový dort? Jak chutnal? Stejně jako ten ode mě? Snad ano. Snažila jsem se do malinkých detailů popsat postup. Doufám, že to pomohlo.

Jak sis užila další rok? Utekl bleskově, nemyslíš? A zbývá pouhý rok, a bude z tebe dospělá dívka. To znamená, že se musíš ještě vyrádit do té doby!

Za chvíli půjdeš na vysokou. Pořád ještě tíhneš k hudbě nebo ses už rozhodla pro něco jiného? Líbí se mi, jak jsi rozhodná a odhodlaná, když něco chceš. Jen tak dál. Jdi si za svým cílem! Nic tě nedokáže zastavit ... a nic ti v cestě překážet nebude!

Zní to trochu sobecky a tvrdohlavě, já vím. Ale radím ti, prostě následuj své sny. Kdyby náhodou tatínek nesouhlasil s tvým rozhodnutím jít na vysokou školu, nevzdávej to a přemlouvej ho dál. Jednou povolit bude muset. Ale i jinak tě prosím, ber si jeho rady k srdci.

Mám tě ráda a budu pořád s tebou, i když tady nebudu.

Tvoje maminka

Díky, mami. Díky za to, že třeba jsi odešla, jsi se mnou. Tvoje láska tu se mnou je a bude pořád.

Niky Pham

TOHLE JSEM JÁ

POZITIVNÍ, SEBEJISTÁ, PŘÁTELSKÁ,
ZLÁ, POMSTIVÁ, ŽÁRLIVÁ

Jmenuji se Isabela, ale nikdo mi Isabela neříká... všichni mě nazývají Bela. Bela je takové pěkné jméno, protože všichni určitě znáte pohádku o Krásce a Zvířeti. A proč mi všichni říkají Bela a ne Isabela? Isabela není hezké jméno, zní to hrubě a nepříjemně. Ve škole to ze začátku vypadalo velice vtipně. Pokaždé, když na mě někdo zavolal „Isabelo“, tak jsem se otočila, vrhla na něho vražedný pohled a začala svůj dlouhatánský monolog: „*Já chápu, že mě rodiče pojmenovali Isabela a ano, mám to i v rodném listě, ale řeknu ti to jenom jednou... Já nejsem Isabela, ale Bela. Nechápu, že ti nezní divně Isabela. A ještě chvíli počkej, musím ti vysvětlit, co pro mě znamená Isabela a Bela.*

Isabela = smrtící úder, zatímco Bela = lehké pohyby baletek... Rozumíš? Zdůrazním ti to naposledy, už nikdy mě nenazývej Isabela. Díky... můžeš odejít.

Ale i po tomhle monologu mě mají studenti celkem rádi (když říkám studenti, tak tím myslím hlavně svoje spolužáky).

Ještě jsem vlastně vůbec nezmínila, kolik mi je let... Je mi 15, jsem taková čerstvá patnáctka. Měla jsem nedávno narozeniny. Nebudu zmiňovat, jaké je moje přesné datum narození, škola ani bydliště, protože to jsou soukromé informace (mohli byste to zneužít a ani nechci vědět k čemu). Co třeba kdybychom se přesunuli teď na moje dobré a špatné vlastnosti?

Kdybyste se na mě podívali, mysleli byste si, že jsem hodná holka. Sice nemám blonděné vlasy ani modré oči, ale přesto vypadám jako vzdálená příbuzná anděla.

Myslím si, že bychom mohli nejdříve začít mou světlou stránkou. Jedna moje velice dobrá vlastnost je, že jsem mega moc **pozitivní**. Každé ráno, když se vzbudím, tak jsem veselá. Je jasné, že se přes den nějakým způsobem naštvu, ale pak si zase hned nasadím růžové brýličky. Nejradši bych vždycky skákala po ulicích jako jedno-rožec. Hodně lidí si často říká, jak to dělám, že jsem neustále pozitivní, ale na to není nějaká příručka ani návod. Mám prostě radost ze života.

Samozřejmě, že to má tato vlastnost i nevýhody. Kamarádky se na mě často naštvou kvůli tomu, že není žádná chvíle, kdy bych byla vážná... Já umím být vážná, ale nebaví mě to.

Jsem **sebejistá**... Stojím si za svými názory a rozhodnutími. I když třeba prostě vím, že jsou špatné. Často když se se mnou někdo baví a chce se o něco vsadit, tak řeknu: „*Vím to na 110%!*“ Chápu, normálně je jenom 100%, ale já chci, aby mi ten člověk uvěřil, že mám pravdu. Na druhou stranu totálně nesnáším, když se pak dozvím, že jsem se zmýlila, ten dotyčný poté chce omluvu nebo aspoň vysvětlení, ale já vždycky nenápadně změním téma... ukáзка:

„*Víš jak si mi říkala o těch výsledcích na gymplu... bylo to špatně.*“

„*Špatně? Vždyť to vím na 110%!*“ (já)

„*No to teda asi nevíš, když jsou ty výsledky jiný...*“

Btw. (Mimochodem) mám i důkazy, takže se nějak nevymluvíš.“

„Hmm... teď jsem si vlastně vzpomněla, že se Klára rozešla s Tomášem, chtěla jsem ti to říct už včera, ale zapoměla jsem na to.“ (já)

Teď jsem si uvědomila, že ta ukázka zněla velmi vtípně, protože jsem teda vůbec nezměnila nenápadně téma, ale vy si to dokážete představit.

Jsem velice taky **přátelská**, ráda poznávám nové lidi a rychle se s nimi dávám do řeči. S tím souvisí to, že se skamarádím rychle a proto bych vám chtěla říct vtípný, ale pravdivý příběh.

Tenhle rok jsem si našla novou kamarádku, která je ale mnohem stydlivější než já. Jednou jsme se rozhodly, že budeme zdravit náhodný lidi. Byla to zábava, a pak jednou za námi přišel jeden kluk a zeptal se nás, proč jsme ho zdravily a jak známe jeho jméno. Nestačily jsme mu odpovědět, protože jsme musely na hodinu. No a zjistily jsme, že ten kluk má hodinu ve stejném patře. My dvě jsme potom seděly na chodbě a on pozval další svoje kamarády ven. Tak jsme si začali všichni povídat a stali se z nás kamarádi lol. To přátelství pak po pár týdnech skončilo, protože si ti kluci začali bavit s holkama, které nemáme rády.

V téhle storce (nebo jestli chcete příběhu) je však důležité to, že jsem si dokázala najít kamarády během dvou pozdravů. Je to zvláštní, ale jak vidíte, tak je to možné.

Samozřejmě, že mám i další dobré vlastnosti, ale já už bych chtěla mluvit o špatných, protože každého zajímá více ta temná stránka. Jak jsem před chvílí zmiňovala, že jsem přátelská, tak jsem i velmi ,velmi **zlá**, nechte mě to vysvětlit. Ráda otravuji a škádlím svoje kamarády, ale oni našťěstí moje vtípky vždycky pochopí, takže se vždycky se mnou zasmějí. Když mi kamarádka řekne, že jí někdo chce, tak to vypadá nějak takhle:

1. obě dostáváme totální záchvaty smíchu a to při ja-

kýchkoliv situacích (např. kamarádka musí odříkat prezentaci před celou třídou a ji tam vždycky nenápadně otravuju a ukazuju na ni srdíčka)

- 2. plánuju všechno možný, abych ty dva dala dohromady (časy, kdy by se mohli potkat, co mají společného, klady a zápory)*
- 3. vymýšlím přezdívký, kdybychom třeba mluvili ve škole, tak aby nikdo neodhalil, kdo je její nápadník*
- 4. naše konverzace jsou pak hlavně o něm*

A jaký je další důvod toho, že jsem zlá? Nebojím se nikoho (kromě rodičů), a už vůbec se nebojím těch, co ze sebe dělají machry. Klidně se s vámi budu hádat, jestli se mnou budete mít problém, protože já jsem nejhádavější typ člověka na Zemi.

Další moje špatná vlastnosti je **žárliivost**. Ano, jsem žárlivá žena. Nesnáším situaci, kdy je kluk, kterého chci, s jinou holkou. Strašně moc mě to štve a nejraději bych pak vraždila.

S tím souvisí i **pomstychtivost**. Když poznám, kdo je ta holka vedle něho, tak pro ni končí život. Teď teprve začnou moje stalker's schopnosti (stalker = člověk, který umí velice dobře zjišťovat informace o někom, koho třeba ani nezná). Projedu všechny sociální sítě a snažím se o ní zjistit co nejvíce informací. Poté přemýšlím nad pomstou a pomalu a potichu jí ničím život (ne, samozřejmě kecám, tak jsem to jenom zveličila. Je ale jisté, že na ni nejsem hodná, ale život jí neničím, jenom zne-příjemňuju). Teď jsem si uvědomila, že jsem napsala další důvod, proč jsem zlá lol.

Tak hotovo... už přibližně víte, jaká já jsem. Hodně lidí mě nemá rádo, ale mně je to celkem jedno, protože když se budu mít ráda já sama, tak to stačí.

Ano, ano, samozřejmě bych chtěla nějaké své horší vlastnosti změnit, ale není to tak snadné. Jak by si člověk mohl myslet. Já si myslím, že hlavní je to, abychom se všichni chovali, tak aby nás rodina a přátelé měli rádi. Na lidech ve škole a v okolí ani moc nezáleží, protože je vídáte denně jenom párkrát. Ale rodina je prostě napořád!

Aneta Dao.

Objevený poklad

Jmenuji se Lucas a teď vám povím svůj příběh. Je vůbec zázrak, že jsem se narodil jako zcela zdravé dítě. Proč říkám zázrak? Moje máma nevěděla, že má AIDS, a když to zjistila, lékaři jí řekli, že bude žít už jenom 10 let. Táta, měl před mým narozením rodinu, ale vyhodil miminko do popelnice, neboť jeho manželka zemřela. Něco mu v hlavě říkalo: „Jestli toto dítě zase vyhodíš do popelnice, zemřeš nebo ti zničím život.“ Ihned změnil názor a já zůstal naživu. Když mi byly 3 roky, opustil nás táta, když mi bylo 6 let, umřela maminka. Od té doby se o mne starají teta se strejdou, kteří nemají potomka. Tetička mi nikdy nechtěla říct, proč nás táta vůbec opustil a jak vůbec odešel.

Teď je mi 16. Přišel den, kdy mi teta a strýc vše řekli. Byl to velmi dlouhý příběh a dozvěděl jsem se, že táta odcestoval do Španělska. Jaká to náhoda. Tento rok jsem se totiž rozhodl odletět do Španělska. Měl jsem tam studovat. Rozhodl jsem se, že ho budu hledat.

V den odletu jsem viděl mnoho startujících letadel na cestu k mořím. Na jednu stranu jsem se na let těšil, na druhou vědomí, že budu muset v letadle strávit několik hodin, mne děsilo.

Na letišti na mě nikdo nečekal. Nijak mi to nevadilo. Našel jsem svou kolej a začal si vybalovat věci. Našel jsem malý *ostrý nůž*. Vůbec jsem neměl ponětí, jak se tam dostal. Na to noži byly iniciály S. S.

Rozhodl jsem se, že ten první den v Barceloně (ano, sem jsem přiletěl studovat), si udělám menší občůzku městem.. Samozřejmě jsem si ještě udělal večerní pocházku u moře a cítil jsem, jak vítr si hraje s mými krátkými vlasy. Byl to úžasný pocit. Další den jsem šel už normálně do školy. Tady mi řekli, že odlétám do Švýcarska na soutěž. Ve Švýcarsku jsem také nikdy nebyl. Pocházím z Ameriky a celých 16 let jsem strávil tam. Sbalil jsem si jenom pár věci, neboť tam budu jenom 3 noci. Stejně jako v Španělsku, poté co jsem přiletěl, šel na občůzku města. Byl to Curych.. Věděl jsem, že poblíž jsou na řece Rýn přehradní vodopády. Jestli jste se chtěli „dotknout“ vodopádů, musíte vylézt na skály. To jsem samozřejmě udělal. Chtěl jsem cítit ten vzácný dotyk. Voda vodopádu tak bouřila, že mě strhla. Vůbec jsem nevěděl, kam padám. Byla to strašná *propast*. Začalo se mi dělat velmi nevolno, motala se mi hlava a cítil jsem, jak se mi pomalu zavírají oči.

Probudil jsem se. Nebyla to žádná propast, ale jiný svět. Vše bylo obrovské, oproti malinké květině jsem snad byl 13 menší, možná to bylo ještě víc. Vůbec jsem nevěděl jestli kolem mě jsou nějakí lidé. Tak jsem si řekla, že ze sebe udělám šílence. Začal jsem křičet o pomoc, hulákal jsem jako pavíán. Našli mě nějakí lidé, a já jsem ihned přestal, neboť jsem zahlédl překrásnou dívku. Stačil jediný pohled a já jsem věděl, že jsem se do ní zamiloval.

M : „Co tady ječíš, spadl jsi z višně?“

L : „Jenom jsem chtěl vědět, jestli tady jsou lidé, tady ehm... kde to vůbec jsem?“

M : „, Si ve středu Země ,blběčku.“

L : Co jsem ti udělal, že jsi na mě tak zlá?“

Mlčela, neodpověděla mi. Zeptal jsem se jí, jestli mi řekne své jméno. Její jméno bylo půvabné jako ona sama – Meika.

Trávil jsem s ni několik týdnů. Byli jsme tam sami, ale jednoho dne jsem zahlédl nějakého divného chlápka. Utíkal jsem za ním, dostal jsem se do jeskyně. Nikdo v ní nebyl, přesto, když jsem se chtěl otočit, východ byl celý zabarikádovaný velkým balvanem. Nebylo cesty ven. Pokračoval jsem dál rovně a najednou jsem viděl malinké světélko. Začal jsem běžet, světlo se zvětšovalo—a já byl venku. Tam jsem ke své hrůze uviděl toho samého muže. Držel Meiku, a v ruce svíral nůž. Už jsem ten nůž někde viděl. Byl to ten samý, který jsem našel v kufru a byly na něm ty samé iniciály S. S.

L : „Nejsi náhodou můj otec?“

S : „Synu, už jsem si myslel, že ti nikdy v životě neuvidím, nikdy bych netušil, že bys mě poznal.“ Chtěl mě odejmout, ale já jsem ho zastavil. Divil se, nepochopil, proč jsem nechtěl od něho objetí.

L : „Proč jsi mě opustil, proč jsi odešel? Chtěl jsem tě aspoň jednou v životě vidět!“ Začal jsem najednou strašně moc křičet, dupat kolem sebe, bouchat do věcí.

Meika, kterou pustil, mě musela odtáhnout pryč. Asi bych ho zabil. V jeho očích jsem viděl slzy. V mých očích byly také. Přišli jsme k našemu příbytku. Chtěla mě uložit do postele, abych si odpočinul. Posadil jsem se, a ihned jsem ji objal a rozplakal se jí na rameni. Nečekal bych od ní, že mě obejmě také. Ne, že bych si o ní myslel něco špatného, ale prostě... vy víte, co myslím.

L : „Ty znáš mého otce?“

M : „Ach ano, jsem totiž něco jako jeho poddaná.“

U slova, že je jeho poddaná, jsem se zarazil. Nepochopil jsem to. Jak to myslěla, jak se setkali, to mě znala celou tu dobu?

M : „Vím, že jsi teď velmi zmatený. Zítřka tě k němu přivedu a on ti to vše vysvětlí.“ Přikývl jsem, chtěl jsem si od celé situace odpočinout.

Vzbudil jsem jako každý jiný den, ale uvědomil jsem si, že se mám setkat se svým otcem. Připravil jsem si pár věci, a poté jsme vyrazili. Stáli jsme před nádhernou vilou. Meika měla klíče, tak jsme nemuseli zvonit. Otec na mě čekal v obývacím pokoji. Na stole měl připravenou deskovou hru. Říkal jsem si, co to sakra zase dělá, co to vymýšlí.

S : „Není to žádná obyčejná desková hra. Na kartičkách nejsou všeobecné znalosti, ale otázky, abychom se o sobě dozvěděli více informací.“ Přikývl jsem, chtěl jsem vědět o svém otci vše, i když mě opustil. Srdce mi říkalo, že byl nucen mě opustit. A také jsem se chtěl něco dozvědět o Meice. Byl jsem na ni sice naštvaný, ale v hloubi duše jsem věděl, že se mi líbí a mám ji rád.

Hráli jsme dlouho. Zlost mne opustila. Všichni viděli, jak jsem se červenal, když se mluvilo o Meice. Táta se nás zeptal, jestli chceme hrát dlouhou hru. Souhlasili jsme, neboť jsem viděl v očích mého táty, jak moc chce vědět, co se stane. Až po několika hodinách jsme ukončili hru.

S : „Touto hrou jsem vám chtěl sdělit něco velmi důležitého. Nemusíte si vybírat rodinu, neboť přátelé, které si vyberete, se stávají součástí rodiny. To je můj *objevený poklad*.“

Lily Bui

Faith a Blake

Faith

Nebudu povídat o tom, jak si při prvním pohledu uvědomíte, že je jiná.

Naopak, vypadá podle vzhledu jako obyčejná dívka.

Jako každé děvče, které touží po štěstí. A ona byla přesně ta obyčejná holka.

Avšak jako každá obyčejná dívka je i ona hluboko v duši speciální. Ona neřešila popularitu a nesnažila se tolik být jiná.

Měla dobré srdce.

Důvěřovala lidem více, než sama sobě.

Dávala lidem desítky šancí, protože věřila v dobro člověka a v nic jiného.

Odpouštěla všem, přestože věděla moc dobře, že ten člověk si to nezaslouží.

Měla ráda myšlenku, že všichni lidé mají dobré srdce.

To ji dělalo naivní, protože přes všechno to zlo kolem stále doufala v lásku a v závazky v generaci, která je plná nenávisti a lži.

Její další vlastnost byla ohleduplnost.

Činila to nevědomky, avšak nikdy ke svému prospěchu.

Nevěděla o tom.

Nevěděla, že její myšlenky ji přiměly k tomu, aby po každé myslěla na ostatní a ne na sebe.

Vždy se starala o to, aby nikomu neublížila.

Bála se toho, že by ona sama dokázala někomu zničit štěstí.

Neustále se usmívala.

Usmívala se, i když brečela.

Usmívala se, kdykoliv potkala někoho, koho znala.

Usmívala se, když viděla roztomilé zvíře či miminko.

Usmívala se i na cizí lidi.

Měla tu povahu být milá na všechny.

A lidé si mysleli, že toužila po pozornosti.

Pravda byla, že ona se zajímala o ně.

Zajímala se o detaily.

Zajímala se o lidi.

O jejich duše a srdce.

A neustále se snažila být přátelská.

Lidi využívali její laskavost a měnili to na slabinu.

A to vše ji štvalo.

Byla neustále v hloubi duše plná hněvu.

Nemyslím ten typ vzteku, který by byl plný krutosti.

Mám na mysli ten typ vzteku, který byl naplněný bolestí.

Byla naštvaná, protože jí nikdo nerozuměl.

Byla naštvaná, protože byla plná negativismu, bez ohledu na to, jako moc se snažila být milá.

Byla naštvaná, protože všichni udělali z její dobrosrdečnosti slabost.

Byla naštvaná, protože nikdo si nevšímal její laskavosti a lásky.

Byla naštvaná, protože lidé si necenili její snahy být dobrá.

Byla naštvaná, protože lidé si nevšímalí její bolesti.

Byla naštvaná, protože kdykoliv si myslěla, že konečně nalezla někoho, kdo jí rozumí, zjistí, že ten daný člověk se jen přetvařoval.

Ten člověk se jen snažil zapadnout do vkusu dané generace.

Blake

Nebudu vyprávět o tom, jak moc je charismatický.

Nebo o tom, že pokaždé, když ho vidí holky, tak se jim podlamují kolena.

Tohle je o něčem více, než o jeho zevnějšku.

Tohle je o vnitřku.

Té části, která ho dělá jedinečného.

Jen kdyby lidé věděli, že pod tím vším je někdo hluboce všímavý.

Všímá si každých maličností.

Nemám na mysli nesmyslné pomluvy či popularitu.

Všímá si přírody.

Zvířat.

Štěstí lidí.

Jací jsou lidé doopravdy.

Přemýšlí o vesmíru.

Dívá se rád na západy slunce.

Poslouchá hudbu.

Lidé by si pod tím představili někoho, kdo je slabý a zranitelný.

A on takový byl.

Byl zranitelný.

Byl slabý.

Protože byl člověk.

A lidé jsou zranitelní a slabí, ale jsou naučení společností, že slabost je špatná.

A snažil se být sám sobě upřímný.

Snažil se ze všech sil.

Ale vždy se snažil vyhovět přání ostatních.

Chtěl udělat všechny kolem sebe šťastnými.

A občas zapomněl na své vlastní štěstí.

Ale byl to hlavně obyčejný kluk jako mnoho jiných v dnešní době.

Navenek působil drze a sebevědomě.

Snažil se vždy mít poslední slovo a vyhrávat argumenty.

Znal však meze a věděl, kdy je toho už příliš.

Přestože měl něžné vlastnosti, byl také často naštvaný. Nemyslím, ten typ zlosti, kdy by byl nepřijemný na lidi okolo něho.

Nebo který by někomu ubližoval.

Měl zlost na to, když někdo nemluvil pravdu či šířil nenávist zbytečně.

Měl zlost na to, když někdo ubližoval někomu.

Přes všechny vlastnosti byl vždy sám sobě upřímný.

Lenka Duong

Proč?

Život nemůže být podle našeho ideálu. Někteří mají větší štěstí než já. Možná je to kvůli tomu, jak jsem žila v předešlém životě. Nikdy jsem netušila jaké je to večeret s rodinou, objímat maminku a hrát si s tatínkem. Já si doopravdy myslela, že nejsem tou nejnešťastnější dívkou na světě, já věděla, že jsou i jiní lidé, kteří to mají o dost složitější než já. Ale nakonec se ukázalo, že můj život už nemůže být horším. Už se stalo to nejhorší.

Podle T.S. Eliota je duben tím nejkrutějším měsícem. Proč? V dubnu přeci začínají kvést květiny, jak teda může být tento měsíc krutým? Já tomu nevěřila. Žila jsem s nadějí, že v dubnu, na jaře všechno bude konečně lepší po dlouhé mrazivé zimě. Avšak netušila jsem, že Eliot měl pravdu...

...,Tristano,“ slyšela jsem jeho hlas volat mě z dálky. Otočila jsem se a viděla jsem Edmunda, jak běží ke mně s horkou čokoládou v ruce. „Tady máš. Je už zima, měla by ses oblékat tepleji.“ Podal mi oba kelímky a sundal si šálu z krku. Pousmál se a pak mi ji obmotal okolo mého krku. Vzal si zpět své cappuccino, které jsem mu držela, a šli jsme domů.

Vždycky se o mě staral jak o malé dítě. Někdy mi to přišlo i nepřijemné, ale byla jsem mu vděčná. Byl to můj jediný kamarád. Už od dětství se mě zastával a pomáhal mi. Edmund byl velmi veselý a rád povzbuzoval ostatní. Dával všem naději, a proto si ho lidé oblíbili. Vždy mi měli za zlé to, že Edmund s nimi nechodil ven, protože byl vždy u mě.

Byli jsme rozdílní, a to úplně. Já sladký a on kyselý. Já kočky a on psi. Já ráda četla a on zas raději hrál basketbal. Dokonce i roční období. Zimu jsem neměla ráda, hlavně kvůli sněhu. Ale Edmundovo nejoblíbenější období roku byla právě zima. „Jedna část člověka hybernuje v zimě.“ Nerozuměla jsem tomu a Edmund mi to nikdy nevysvětlil. Neměl šanci.

Sedli jsme si na lavičku v parku blízko našeho hřiště. Zdálo se mi, že Edmund byl trochu divný. Nenařekl toho moc a často neposlouchal, co jsem mu říkala. A taky jsem se ptala sama sebe, proč vlastně nešel na trénink. Omlouval se mi dřív, že nemůže jít se mnou domů, a proto od té doby jsem očekávala, že bude chodit každý den. Cappuccina se ještě nenapil. Pára už nevycházela z kelímku, káva se ochladila.

„Utečeme spolu?“

Já se na něj udiveně podívala. Jeho oči byly zavřené, jeho rty se chvěly a ruce se mu třásky. Něco bylo špatně. Edmund by tohle nikdy jen tak neřekl. Muselo se stát něco vážného, protože on si srandu nikdy nedělal. Chtěla jsem se zeptat proč, ale něco mi říkalo, abych to nedělala. Musela jsem něco říct, ale žádné slovo ze mě nevyšlo.

„Kamkoliv bys chtěla. Třeba i do Los Angeles. Klidně i na konec světa,“ zdvihl oči na mě. Cítila jsem zármutek z jeho pohledu. On se trápil.

„I do Plymouthu?“ byla jsem si nejistá se svou otázkou.

Plymouth byl přístav, ze kterého pocházím. Mé rodiště. On kývl s úsměvem. Se smutným úsměvem.

„A kdy vyrazíme?“ zeptala jsem se. On se zamyslel a nejdřív i váhal, jestli by mi to měl říct. Pak mi s povzdychem odpověděl: „Zítra ve 4 hodiny ráno.“

Chtěla jsem utéct z domova už hodně dlouho. To místo se nedalo ani nazvat domovem. Týrali mě nejen fyzicky, ale i psychicky. Utíkala jsem vždy k Edmundovi do náručí, když mě strýc bil. Edmund mě před ním ochránil. Strýc by si nedokázal dovolit ublížit Edmundovi. Jeho milenka byla totiž Edmundova matka.

Šetřila jsem si peníze na tuto chvíli. Neměla jsem jen dost kuráže opustit Edmunda. Chtěla jsem se vzdát všeho a odjet do Ameriky, do New Yorku a začít nový život. Ale nevěděla jsem, že bych ty peníze použila na cestu do Plymouthu. Zůstala bych tam s Edmundem a byli bychom spolu. Navždy.

Sbalila jsem si ty nejpotřebnější věci, takže oblečení a knížky. Ale všechny jsem si sebou nemohla vzít. Nejen kvůli tomu, že jsou hodně těžké, spíš i kvůli tomu, že jsem jich měla víc než oblečení. Jelikož byl stále leden, kdy nic jiného než déšť, sníh a mrazivé větry není, jsem si zabalila hodně svetrů. Pak mi došlo, že až přijde jaro a léto, neměla bych co na sebe, tak proto jsem si musela odložit pár knížek a vzít si také nějaká trička.

Vstala jsem ve 3 hodiny. Cítila bych se provinile, pokud bych odešla beze slov, i když to byl můj původní plán. Udělala jsem strýcovi snídani a nechala vzkaz, že se vrátím. *Někdy*. Doufám, že nikdy, ale až tak nevěděná nejsem. Možná si vezme Edmundovu matku, a pak bychom na svatbu přišli s Edmundem. A měla bych mu splatit i ty peníze, které za mě utratil.

Měli jsme se sejít ve 3:55 u naší skrýše. Neřekla bych, že to bylo místo, kam jsme se chodili schovávat, ale spíše že to bylo místo, kam jsme chodili rádi. Dětské hřiště. Tam jsem poprvé potkala Edmunda. Už tam téměř nikdo nechodil. Však ta dnešní generace sedí jen u počítačů, kdo by měl čas chodit ven a hrát si s kamarády. Houpačky už vrzaly, ale město stále to hřiště neodstranilo. Asi na to už všichni zapomněli. I cesta už je zarostlá.

„Tady jsem,“ Edmund mě překvapil zezadu. Přinesl mi i nějaké zákusky. Moje oblíbené – brownies. Bylo to velmi hezké od něj. Neměla jsem je už hodně dlouho.

„To jsi nemusel, ale díky,“ pousmála jsem se a kousla jsem si do toho, „čím jedeme?“

„Autobusem,“ vzal mojí tašku do rukou a mířil na autobusové nádraží. Následovala jsem ho. Zřejmě zaplatil za nás oba. Nádraží nebylo daleko od naší skrýše. Když jsme dorazila na místo, u busu stálo přibližně 15 studentů a starší pán okolo 40. Byla sobota. Asi jeli domů za rodinou po únavném týdnu.

„Zabalil jsem s sebou lívance s javorovým sirupem. Jestli budeš mít hlad, tak si je vem,“ dal mi tašku, ve které byla krabička a 3 bagety se sýrem. Krabička byla stále teplá, což znamenalo, že je udělal nedávno. Musel vstát dřív než já, jen aby mi udělal lívance. On sladký nemá rád. Ty bagety byly zřejmě určeny pro něj. Na-

stoupili jsme do autobusu ihned, jak nám zkontrolovali lístky. Seděli jsme vepředu, protože se mi dělá vždy špatně při dlouhé jízdě. Edmund mě nechal sedět vedla okna, protože věděl, že usne dřív než já a já bych se pak koukala z okna. Jenže v té tmě máloco uvidím a navíc jsem byla unavená, takže jsem taky spala.

Dojeli jsme do Plymouthu v 11:47. Cesta byla velmi dlouhá a náročná. V Plymouthu bylo větší teplo než v Londýně. Sice foukal silný vítr, ale bylo zde méně sněhu. Nejdřív jsme se dohadovali, kde budeme jíst. Rozhodli jsme se, že ten kdo vyhraje kámen nůžky papír vybírá místo. Vyhrál Edmund, a proto jsme šli do japonské restaurace. Japonská kuchyně není můj šálek čaje, takže jsem tam seděla a pozorovala, jak Edmund jí svou oblíbenou polívku.

„Ten ramen je vážně dobrý. Nechceš ho ochutnat?“ zeptal se s úsměvem na rtech.

„Ty víš, že jo.“ odpověděla jsem sarkastickým tónem.

„Nechceš sushi? Hodně lidí si to tady objednálo.“ Kývla jsem. Možná to nebude až tak špatný. Je to přece jenom syrová ryba s rýží a mořskými řasami.

Když mi to číšník přinesl, trvalo mi, než jsem si to vzala do pusy. Hůlky držet neumím a i přes Edmundovo úsilí mě to naučit, jak jíst s hůlkami, tak se mi to nepovedlo.

„Jaký to je?“ Edmund zkoumal můj výraz po ochutnání této japonské pochoutky. Lhala bych, kdybych řekla, že to nebylo dobré. Odpověděla jsem s velkým nadšením. „To je skvělý!“ Edmund se pousmál a pokračoval v jídle.

„Kde budeme přespávat?“ zeptala jsem se ho po odchodu z restaurace. On se díval do mobilu na mapu.

„V jednom hotelu poblíž,“ odpověděl mi a zavedl mě k taxíku. Řidiči řekl, aby nás odvezl kamsi, já si už nepamatuji, jak se jmenovalo. Když jsme přijeli na místo, spadla mi čelist na zem. Bylo poblíž pláže, nejezdilo tudy příliš mnoho aut, a co více, měli jsme pokoj s výhledem na moře. Moc se mi to líbilo.

Každý den jsme s Edmundem chodili na pláž. Odpoledne, když už se stmívalo a slunce zapadalo. Sice byla zima, ale stačila šála a teplá bunda. Zvykla jsem si na japonská jídla a ochutnala jsem i ten jeho ‚skvělý ramen‘. Musela jsem uznat, že je vážně výborný. Jednoho dne mě vzal i do blízkého zábavního parku. Byla jsem šťastná. On mi toho dne i slíbil, že se nic špatného nikdy nestane.

„Budu vždy u tebe.“

„Cože?“

„Nikdy tě neopustím.“

„Jsi měl dneska moc cukru, ne?“

„Já to myslím vážně.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Asi po dvou týdnech jsme si našli byt na okraji města, a odstěhovali se. Edmund ho prý koupil za své vlastní peníze, který si šetřil od dětství. Našli jsme si také práci. On dělal kuchaře v italské restauraci na druhé straně města a já pracovala jako číšnice v kavárně. Lidé v našem okolí byli velmi milí. Byli otevřenější než lidé z Londýna.

„Jaro se blíží,“ řekl tiše Edmund s povzdychem. Byl už začátek března.

„Díky bohu.“ Já jsem zimu neměla ráda, přestože počasí zde bylo mírnější.

„Hodně se těšíš na jaro, co?“ pousmál se smutně Edmund.

„Jo,“ usmála jsem se, ale to bylo jen do té doby než jsem si všimla, že Edmund měl smutný výraz. „Děje se něco?“

„Nic se neděje.“

Byla jsem strašně naivní, že jsem tomu věřila. Viděla jsem, jak Edmund byl každým dnem slabší. Ale on mi vždy jen odpovídal, že to je počasím. Já mu spolkla každé slovo a neřešila jsem to. Kéž bych nebyla tak sobecká a nemyslela jen na sebe. Byla to moje chyba.

„Tristano,“ zavolal mě Edmund z pokoje. Já byla v kuchyni a vařila večeři. Měli jsme den volna a navíc Edmund měl horečky. Byl už duben

„Ano?“ utřela jsem si ruce do zástěry a šla jsem za ním. On tam stál oblečený se šálou okolo krku.

„Pojď na pláž,“ zatáhl mě za ruku a pomohl mi s obléknutím bundy, „chci ti něco ukázat.“

„Ted?“

„Jo, teď.“

Sedli jsme si na písek a koukali jsme se na otevřené moře. Bylo mezi námi ticho. Já čekala, až něco poví.

„Tohle je pro tebe.“ Podal mi krabičku. Já ji chtěla otevřít, ale on mě zastavil. „Zítra.“

„Co v tom je?“ Koukla jsem se na něj. On se jen slabě usmíval. „To je tajemství.“

Zase se choval divně.

„Edmunde-“ On mě přerušil polibkem na rty.

„Nic neříkej.“

„Ale-“

„Víš proč jsem říkal, že mám zimu nejraději?“ Zakroutila jsem hlavou. „Protože jsem doufal, že ji budeš mít teď ráda taky.“

Zírala jsem na něj užasle. „Já...“ on nic neříkal.

„Tohle byla moje nejoblíbenější zima ze všech.“

„Děkuji.“

„Za všechno.“

Já stále mlčela. Neměla jsem tušení co tím myslel. Pak si opřel jeho hlavu o mé rameno.

„Edmund a Tristana. Šťěstí a smutek,“ dodal tichým hlasem. Zřejmě usínal. Musel být hodně unavený. „To je význam našich jmen. Opaky se přitahují přeci.“ A bylo to ještě větší ticho než před tím. Usnul.

Začala mi být zima a i slunce začalo zapadat.

„Edmunde?“ oslovila jsem ho.

Neodpovídal. Byl i těžší než předtím a jeho hlava mi dopadla na klín.

„E-Edmunde?“ trásl se mi hlas.

To nemůže být pravda.

Říkala jsem jeho jméno několikrát za sebou dokola, až to zněla jako nějaká píseň. Slzy mi stékaly po tvářích. A srdce mi začalo pukat. Cítila jsem tu bolest více než kdy jindy. Jeho ruce už byly studené, ale tváře byly stále teplé.

„Ty jsi mi slíbil, že mě neopustíš,“ šeptala jsem tiše. Neměla jsem mu tohle zlé. Ptala jsem se Boha, proč zrovna on. Proč zrovna on musel odejít. Proč ne já? Takhle trpím jen více.

„Omlouvám se. Omlouvám se, že jsem s tebou byla. Omlouvám se za to, že jsem si toho nevšimla.“

Omlouvám se, že jsem si tě nedokázala udržet,“ dávala jsem si za vinu, že lidé okolo mě nikdy dlouho nezůstávají. On také odešel.

Lidé si začali všimnout, jak pláču a jedna stará paní za

mnou přišla s otázkou: „Děje se něco, děvče?“ Pak si všimla i toho, že s Edmundem něco je a zavolala záchranku... Odvezli Edmunda a já tam zůstala stát s krabičkou v ruce. Řekl, abych ji otevřela až příští den. Ale jaký to má smysl, když on tu už není?

Já ji otevřela a bylo v ní zrcadlo s dopisem.

Moje milovaná Tristano,

jak tě znám, tak jsi zřejmě tu krabičku otevřela dřív. Nebo jsi snad dodržela slovo? Vlastně ono to už je jedno. Nezlobím se. Na tebe bych se nikdy nezlobil.

Děkuji ti za všechno. Děkuji za tuhle skvělou zimu, kterou jsme strávili spolu. Byly těžké časy, jako třeba když jsme se nedokázali dohodnout, kde budeme jíst nebo kdo bude spát na jaké posteli. Nebo pamatuješ si na to, jak jsme byli v zábavním parku? Vlastně... Když si to teď připomínám, já ti vlastně něco slíbil. Zcela neodejdu. Budu vždy u tebe. Možná si to neuvědomuješ, ale já tě doopravdy moc moc moc miluju. Miluju všechno co je na tobě. A hlavně nedávej vinu sobě za to, že jsem odešel. Doufal jsem, že u tebe zůstanu déle, ale osud nám to bohužel nedovolil. Omlouvám se za to, že tě nemůžu nadále chránit.

Zavřela jsem oči. Slzy, které jsem měla v očích, spadly na papír, který jsem držela v ruce. Nadechla jsem a pokračovala ve čtení.

Víš, já jsem už se chtěl vzdát. Neměl jsem žádný důvod. Děkuji za to, že jsi byla se mnou. Mohl bych chtít po tobě jednu věc? Žij dál svůj život, zapomeň na mě. Najdi si toho pravého a zestárni s ním? Já budu na tebe čekat na nebi. Teda doufám, že se tam dostanu, protože ty se tam dostaneš určitě. A neříkej si to, že bys měla jít ty místo mě. Já bych trpěl, protože ty jsi byla všechno, co jsem ve svém životě potřeboval.

Ještě jednou děkuji.

A koukni se do té krabičky, tam je moje nejdůležitější věc.

Miluji tě, navždy.

Edmund

Koukla jsem se do krabičky, ve které bylo jen zrcátko. Spatřila jsem v něm sebe...

Mika Le

Hrozný sen

Utíkám jako o život. Vlastně mi o život jde. Pronásleduje mě záhadná postava. V ruce nůž, čerstvě naostřený. Je těsně za mými zády. Chytne mě za ruku a ...

Zase další hrozný sen. Začíná mě to štítat. Nejen že je to dost děsivý, ale probouzím dřív, než bych chtěla. Normálně bych znovu pak usnula, jenže se to stává vždy kolem třiceti minut před zazvoněním budíku. No... ale spouň nemusím pospíchat do školy, když už vstávám o půl hodiny dřív.

Tohle není normální. Už několikrát za sebou se mi zdá to samé. Pronásleduje mě nějaký šílenec, a těsně před tím, než mě probodne a ukončí můj život, se probudím. Došla jsme k rozhodnutí, že zřejmě dál to ignorovat nemůžu. Každou noc mít noční můru o tom, jak vás chce někdo zabít, to vážně nechcete.

Každý člověk ve snu má nějaký význam. Jo... ale kdo by mi chtěl vzít život? Nebo kdo je tím, o kom si myslím, že se mě chce zbavit? Vždyť žádné nepřátelé nemám. Nebo snad ano? Nevšímnu si člověka, který stojí přede mnou, protože hlavu mám teď plnou myšlenek o dnešním snu. On to naštěstí postřehne, ale místo aby mě zastavil, nechá mě narazit do lampy kousek za ním.

„Au!“

On se rozesměje.

„To není k smíchu. Vážně to bolí!“ otočím se na něj. Mám pocit, že bych ho měla znát, ale nemůžu si vzpomenout. Vidím na jeho košili znak naší školy.

„Měla bys dávat větší pozor na cestu,“ poučoval mě. „Kdybych byl taky myšlenkami úplně jinde, měli bychom modřinu oba.“

„Cože!?“ teď nevím jestli mě více šokovalo to, že můj náraz nemusel být tak bolestivý nebo to, že na čele budu mít modřinu. „Proč jsi mě nezastavil?!“

Jen pokrčil rameny a usmál se. „No... můžeme jít do školy společně. Aspoň na tebe bude mít kdo dávat pozor. To pro případ, kdybys náhodou chtěla zase totálně nevnímat svět kolem sebe.“

Zbytek cesty jsem tedy šla s ním. Už jsem se znovu nepraštila. Ne ale kvůli tomu, že by vážně na mě dával pozor. Mám totiž pocit, že by mě klidně nechal, abych si udělala další modřinu. Povídali jsme si o všem možném. Zapomněla jsem pak na celý den na tu děsivou opakující se noční můru. Přejde mi celkem jako příjemný hezký kluk.

Před spaním jsem ještě chvilku přemýšlela, kdo by to mohl být a proč by měl chtít zabít, až jsem zase upadla do hlubokého spánku. Doufala jsem, že do sladkého spánku.

Strašlivě rychle mi buší srdce. Zase před někým utíkám. Myslím si, že jsem ho setřásla, ale náhle se objevil přede mnou. To je poprvé, kdy ho vidím jasně. Ten obličej znám! Je mi dost povědomý. Tiše vysloví větu: „Vrať mi to hned teď.“

„Ale já nic nemám. Nebo co ti mám vrátit?“ protestuji. Neodpoví. Rovnou se na mě s nožem vrhne...

Než jsem vyrazila z domu, našla jsem si, proč lidé mívají noční můry. Dočetla jsem se, že je to většinou kvůli problému, který nás trápí. Stres, strach, cokoliv čeho se bojíme. Podvědomí se nám snaží něco naznačit. Jenže nemůžu na nic takového přijít.

Cestou do školy „analyzuji“ svůj sen. Konečně po dlouhé době se přihodilo něco nového. Zřejmě potřebuji vrátit někomu, koho znám, nějakou věc. Vzala jsem něco? Ukradla jsem někomu něco? Na nic si nevzpomínám. Před sebou zase vidím Daniela. (už jsem si tentokrát radši dávala pozor na cestu)

Počkat... To je on! Ten, kdo mě nenechá spát. Ten, kdo mě pronásleduje v mých snech...

Všimne si mě taky a začne mávat. Zůstanu stát v šoku. Přišel tedy ke mně, když jsem tam tak stála jako solný sloup. „Co se děje? Pořád tě bolí ta modřina?“

Klídek byl to jen sen. Nemá ve skutečnosti takové úmysl mě zabít. Snad...

„Ne ne, jen jsem si vzpomněla, že jsem nechala domácí úkol doma.“ zalhala jsem

„To byl tak důležitý, že jsi celá zbledla?“ přišlo mu to podezřelý. Komu by ne. Ještě tím tónem hlasu, jak jsem to řekla.

„Jo... ale to je už jedno.“

„Jak myslíš.“ zvláště se na mě s úsměvem zadíval.

O přestávce jsem si napsala, co všechno vím:

1. vzala / půjčila jsem si zatím neznámou věc a nevrátila to (možná jsem ji rozbila a bála jí pak vrátit nebo jsem jen zapomněla)
2. patří to Danielovi (nic mi ale nepřipomněl, asi taky zapomněl?)

Aha, jen dva body.... To mi moc nepomohlo. Každopádně mu půjčenou věc musím vrátit. Už nechci mít noční můry. Po škole jdu prohledat svůj pokoj. Po hodině neúspěšného hledání toho už nechám. Nebylo by lepší se ho zeptat? To jsem měla udělat dřív, než jsem si rozházela celý pokoj. V tom uvidím na zemi mikinu. Ta není moje... Je Danielova...

Vážně?! Jenom kvůli nějaké mikině jsem musela strpět tolik nočních můr. Zvednu ji. Vypadne z kapsy lístek na koncert, který se ale už dávno konal. Ajejeje... Rozpomínám se.

Jednou po škole byl strašný liják. Daniel mi půjčil svoji mikinu. Netušil zřejmě, že si tam schoval lístek. Já jsem samozřejmě o tom taky nevěděla. Mikinu jsem si nechala u sebe celkem dost dlouho, byla jsem moc líná ji vyprat a říkala jsem si, že vždyť bude mít spoustu mikin. Tahle by mu nemohla scházet.

Po koncertě, na který Daniel nemohl jít, kvůli lístku, se dost naštvál. Řekl, že až najde toho člověka, který mu lístek ukradl, totálně ho zničí. Bála jsem se. Rychle jsem běžela domů zkontrolovat, zda se náhodou lístek nenachází tam. Od té doby jsem se mu vyhýbala. A pak na to úplně zapomněla...

Haha... co teď? Vrátit mu to budu muset tak či tak, jinak se už nikdy nevyspím pořádně.

Držím Danielovu mikinu v ruce. Utíkám před ním, ale zase mě doběhne. Zuřivě na mě křičí, že mě zabije. Že budu trpět za to, co jsem udělala. Objevují se na koncer-

tě kapely, na kterou chtěl Daniel jít. A pak za plotem spatřím Daniela, jak drží nůž a snaží se na koncert dostat. Přibližuje se. Vrhne se na mě a...

Jakmile se proberu, hned vyskočím z postele a kontrolovat si místo, kam mě nožem bodnul. Pořád mi srdce buší jako o závod. Musím mu to hned vrátit. Na místě, kde jsme se většinou vždy potkávali a pak pokračovali v cestě do školy společně, jsem už dorazila o půl hodiny dřív. Zatímco na něho čekám, přemýšlím, jak bych měla začít. Už ho v dáli vidím. To zvládnou...

„Co tady děláš? Většinou jsem já, kdo na tebe čeká, a to jsem ještě dnes vyrazil dřív.“

„Ty na mě vždycky čekáš?“ o tom jsem tedy nevěděla. Ale ne musím mu to říct!

Usmál se a pokrčil rameny. Pak se zadíval na mikinu, kterou držím v ruce. „To je moje?“

Rychle jsem ze sebe všechno vyklopila. Vysvětlovala jsem tak rychle, že jsem to musela ještě dvakrát zopakovat. Na konec jsem se mu asi stokrát omlouvala. On na mě jen zmateně koukal. Potom se rozesmál.

„To je v poho. Sice je pravda, že jsem dost zuřil, ale... teď jsem rád, že jsem tam nešel. Cením si toho, že ses ještě opovážila mi to vrátit.“ usmál se.

Chtěla jsem se ho zeptat, proč byl rád, ale zvláště se zadíval. Asi něco osobního. Ptát se nebudu.

„A ty jsi na to zapomněl, že jsi mi půjčil mikinu?“ zajímalo mě.

„No... mám jich dost, takže jedna by mi nechyběla.“

„Takže... už je všechno v pořádku?“ pořád jsem si byla nejistá.

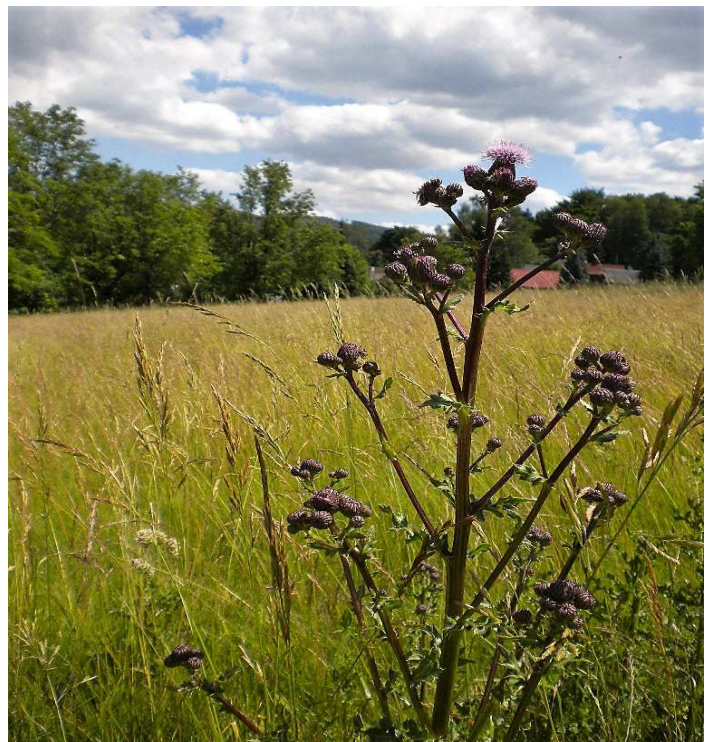
„Jestli tě netrápí náhodou ještě něco, tak jo. Možná to tak i mělo být.“

Ulevilo se mi. „Měla jsem z toho noční můry...“

„To ses toho tak bála?“ Rozesmáli jsme se oba.

Noční můry mi skončily. Konečně!! Díkybohu!

Niki Pham

Fúrie jedna

Dřív jsem si hrála s miminky a dětmi a vždy snila o tom, jak budu mít jednoho dne vlastní. Protože jak všichni víme, není na světě nic lepšího, než mít takové roztomilé poupátko pobíhající po domě. Pak pouze sledujete, jak vám tento kvítek roste před očima, a vy si jenom přejete, abyste s ním mohli strávit více času.

Alespoň to vše jsem si přála, dokud jsem nepotkala tuhle malou fúrii...

„Pojď sem!“

„Ne! Nech mě v klidu zemřít... Utikej, než tahle zákeřná nemoc dostane i tebe!“

„Po kolikátý ti mám říct, že nešikovnost není žádná nemoc!“

„Ale je! Jak vysvětlíš to, co se právě stalo?“

„To ty jsi nešikovná. Máš to od přírody! Není to nemoc! Proto si taky...“

„Neříkej to!“

„Šlápla do psího dárečku, no a?“

„Ty zřejmě nevíš, co se teď stane, že jo?“

„Půjdeš domů se špinavou botou?“

„Můj společenský život tímhle fiaskem skončí!“

„Společenský? Odkdy děti v takovém věku řeší svůj společenský život?“

„Už žádná holka se mnou nebude chodit na prolejačky nebo si hrát s panenkami. A co potom můj milostný život?“

„M-m-mi-milostný?“

„Žádný kluk už mě nikdy nepozve na zmrzlinu!“

„O tohle se bát nemusíš. Půjdeme domů a tohleto se vyřeší.“

„Jestli si myslíš, že s tímhle hnusem na botě budu chodit na veřejnosti, tak to se šeredně mýlíš.“

„Půjdeme domů a botu vyčistíme!“

„To bys pro mě vážně udělala?“

„No na mě nekoukej, za tohle zapláceno nedostanu, tu botu si vyčistíš sama.“

„K tomuhle mě opravdu nenuť, prošla jsem si peklem!“

„Ne!“

„Prosíííííím.“

„Ne, nedělej na mě ty psí oči!“

„Prosím.“

„Ne!“

Doma...

Jak může tak malý děcko šlápnout do něčeho tak velkého?

Jak tak vidím, sobotní odpoledne nemohlo proběhnout lépe. Seškrabávat psí exkrement z boty holky, která si mezitím leží na gauči, kouká na televizi a cpe se vaší oblíbenou zmrzlinou, je zřejmě sen každé vietnamské dívky.

A navíc, jelikož jsem člověk, který má velký odpor k těmto jevům, jež jednoduše nazývám „špína“, je pro mě opravdu psychicky náročné něco takového odčinit. Také kolemjdoucí, kteří vidí holku v kombinéze, holinkách, s rouškou a gumovými rukavicemi, jak párátkem vyškrabává podrážku dětské botičky, si zřejmě musí pokládat spoustu otázek. Poté, co jsem ten hrůzostrašný zážitek měla za sebou, měla jsem chuť všechno, co jsem

měla na sobě, spálit. Když jsem pak vstoupila do domu, měla jsem tušit, že nechat tu malou fúrii doma samotnou byl blbej nápad (Uvědomila jsem si to před tím, než jsem uklouzla po tý kaluži vody v předsíni.)

„Co se tu sakra stalo?“

„Dala jsem si horkou vanu?! Jak jinak bych pak mohla vypadat tak skvěle?“

„Právě jsem ti vyčistila tvoje boty a tohle jsem za to dostala?“

„Čas s taktó skvělou osobou jako jsem já? Za odměnu mě nepovažuj, poslala mě sem máma, dobrovolně tu nejsem.“

„(Já ji snad zabiju.) A nechceš třeba něco k pití či jídlu?“

„No mohla ses zeptat už dřív, místo toho abys tu na mě ječela.“

(*Snad kdybych jí jednu vlepila, možná by se trochu uklidnila.*) „Jistě, hlavní je to, aby ses měla ty co nejlépe, že?“

„Přesně tak. Uděláš mi teda lívance a pomerančový džus potom, co to tady uklidíš?“

„Co kdybych tě radši popadla a vytřela s tebou tu podlahu?! (*Jasně, cokoliv budeš chtít. Sakra ono se to prohodilo.*) Já přemýšlela nahlas, že jo?“

„A-a-ano přemýšlela. Teď, když nad tím přemýšlím, tak to klidně uklidím.“

Dámy a pánové, takhle se získává respekt. Poté, co jsem si užila svoji chvíli blaha a klidu (*Byla jsem na výsluní asi tak 10 minut, protože to d'áblovo sémě málem podpálilo celou kuchyň.*)

„Co sis proboha myslela, když jsi nastavila plamen na vaření na ten nejvyšší stupeň?“

„Já myslela, že číslo 9 znamená dobu, po kterou se ty lívance budou dělat.“

„A tuhle pánev s tou spáleninou po celý ploše chceš umýt jako jak?“

„No já myslela, že bys to udělala ty.“

„Ne, ani na to nemysli!“

„Já se hrozně omlouvám, já vím, že ti dělám jenom naschvály, a teď jsem ti zničila pánev a...“

„Ne, hlavně nebreč, prosimtě!“

„Já jsem tak otravný dítě, a ty se mnou máš jenom samý problémy!“

(*No, alespoň, že to víš.*) Ne, já s tebou přece žádný problémy nemám.“

„Ale máš, jen mě teď utišuješ, abych přestala brečet.“

„Přece v tý hlavě něco máš.“

„Cože?“

„Nic.“

„Jen ti tady ničím barák!“ Ten harant začal plakat a já si myslela, že mi těmi krokodýlími slzami zaplaví dům.

„To bude dobrý. Já to za tebe klidně uklidím.“

„Jé tak děkuju. Jo a ještě jsem vylila těsto na zem,“ řekla vesele a vodopád slz se ihned zastavil.

Takže jsem po tý malý stvůričce uklízela, vařila jí a nosila jí všechno, o co si řekla. A aby toho nebylo málo, musela jsem...

„Paviano, chce se mi smrkat, přines mi kapesník!“

„Pavlína, jmenuju se Pavlína!“

„To je jedno. Přines mi ten kapesník, nebo ty nudle utřu do tvójí deky!“

„Jistě, Maruško.“

„Ještě jednou?“

„Jistě Vaše Výsosti.“

Zde to máte vážení, jak jsem říkala. Takhle se získává respekt.

Pavla Nguyen

Znala jsem dvě dívky

Znala jsem dvě dívky. Spolu měly jedinou věc společnou, a to že to byly sestry. Jinak byla každá jiná, jako noc a den. Žily společně, společně chodily do stejné třídy, ale přesto na sebe neměly sebemenší vliv. Terka a Jana byly obě krásné a chytré, a přesto se jedné ve světě dařilo o špetičku lépe.

Byl konec školního roku, každý měl školu na háku a všichni žili jen přítomným okamžikem. Jezdili na výlety, byli každou chvíli venku, jen aby nemuseli být zavření v jedné místnosti s rodiči nebo chodili do kina. A zrovna v kině náš příběh začal. Nebo spíš několik minut před odchodem do kina.

Dívky byly ještě doma a připravovaly se na sraz s kamarády. Oběma to slušelo, ale už měly menší zpoždění. Rozloučily se s rodiči se slovy, že se vrátí brzy. Vyběhly na ulici s jasným cílem. Cestou si povídaly, ale Terka byla v té dvojici vždycky víc upovídaná, takže konverzace byla trochu jednostranná. Kolem nich procházela jejich sousedka s plnými taškami. Byla to už stařenka, ale elánu měla na rozdávání. Dívky slušně s úsměvem pozdravily a pokračovaly by dál, kdyby se jedna z nich nezastavila. „Nechcete s těmi taškami pomoc?“ otázala se Jana. Terka se podívala na své náramkové hodinky. Měly už jen deset minut do srazu s kamarády před kinem a začátku, ale cesta tam jim bude ještě trvat nejmíň sedm minut.

„Jsi laskavá zlatičko, ale já to zvládnu. Vy máte určitě hodně naspěch,“ usmála se unaveně stařenka a pokračovala ve své už trochu klopýtavé chůzi. Terka popohrnala svou sestru, ale v tom za sebou uslyšely ránu. Ohlédly se a spatřily stařenku, jak sedí na zadku na tvrdém betonu rozpáleném od letního sluníčka. Kolem ní se kutálely pomeranče a povalovaly rozházené další potraviny a ona se neohrabaně zvedala ze země.

„Musíme jí jít pomoci. Ta chvilka nás nezabije,“ řekla svým jemným hlasem Jana a přiskočila ke staré

paní. Pomohla jí na nohy a mezitím se k ní přidala i Terka, která začala sbírat pomeranče. Poničený nákup babičce donesly až domů, položily na kuchyňskou linku a pak běžely jako o život do kina. Před kinem už na ně čekala jejich kamarádka Vendy a kamarádi Dominik, Honza a Maty.

„Kde jste tak dlouho?“ ptal se Maty.

„Že by na cestě?“ odbyla ho Terka, pohodila vlasy a vešla dovnitř kina. „Jana potřebovala zachránit nákup naší starý sousedce.“ uchechtla se. Jana byla na tyhle slovní útoky zvyklá. Vyrůstala v nich, že ani nevnímala, že by jí to mělo urážet.

„Jen jsem byla laskavá, vždyť potřebovala pomoc,“ vysvětlila Jana. Kluci se zasmáli, ale nic dalšího k tomu neřekli. Jana ráda pomáhala, pro ostatní by se rozkrájela. Vždycky prvně myslela na ostatní a až v poslední řadě na sebe. Nedalo se říct, že by na tom bylo něco špatně, ale ona nedokázala rozeznat, kdy opravdu dělá laskavost člověku, který ji potřebuje nebo jestli jí jen člověk využívá jen proto, jaká je.

Tenhle cit Terka neovládala, a možná v tomhle byly každá tak jiná. Terka nejdřív promýšlela, co z toho ona sama bude mít.

Obrovskému pánovi před vchodem do sálu ukázali lístky a všichni se usadili do velkého pohodlného boxu. Terka si sedla mezi kluky, kteří jí obletovali a svou sestru nechala, ať si sedne mezi Vendy a Dominika. Na Terčinu obranu: Ona nebyla lakomá ani egocentrická, ona si uměla každou situaci jen obře promyslet. Tohle Jana nedokázala. Terka se brzy zvedla ze sedadla a šla pro pití a nějaké jídlo. Zeptala se ostatních, co by si dali. Všechno chtěla objednat najednou. Uměla projevit laskavost, i ona dokázala lidem s radostí pomoci, ale v jistých hranicích. Za to Jana je laskavá až na kost. Terka seběhla k baru, objednala pití a křupky. Kluci si zatím povídali, protože do začátku filmu zbývala ještě chvilíčka. Jana poslouchala vyprávění Vendy, která měla včerejšek plný zážitků.

Terka potřebovala pomoc s množstvím jídla a pití. Její dvě ruce na to nestačily. V boxu po sobě házeli pohledy, ale nikdo z nich se nezvedl a nešel Terce pomoci. Jen Jana, která nad ničím nepřemýšlela a rovnou se zvedla. Takhle to bylo vždycky se vším. Běžela ke své sestře a s radostí část nakoupených věcí od ní přebrala.

Dominik hned na začátku filmu vypil svou plechovku koly. Jana byla tak hodná, že mu nabídla svou ještě neotevřenou plechovku i za cenu, že během filmu dostane žízeň. Bylo jí to jedno, na sebe přeci nemyslela. Film trval dlouho do noci a všichni se dobře bavili. Jana vždy běžela, když někomu došlo jídlo nebo pití, ale ne proto, že by jí to někdo řekl. Ona se sama od sebe zvedla, aby jim udělala službu.

Rozesmátí vycházeli z kina. Měli za sebou skvělou komedii a jejich konverzace překypovala úryvky z filmu. Kluci předváděli postavy a rozesmávali tím holky tak, že se Terka málem začala smíchy válet na chodníku. Na to jeden z party dostal nápad, že by mohli všichni ještě zajít do města. Zdálo se jim, že na to vrátit se domů, je ještě moc brzo. Sestry pohlédly na sebe, ale každá měla na mysli něco jiného. Jana se na ni díva-

la s prosbou, že už by chtěla domů, protože se s rodiči nedomluvily, a navíc dneska už toho bylo dost. Terka se na to dívala úplně jinak. V očích jí jiskřilo, toužila po nočních zážitcích, viděla tu kupu srandy, která je s kluky čekala, a tak chtěla jít s nimi. Jediný pohled dokázal Janu přemluvit, udělala by pro sestru cokoliv, jen aby se cítila dobře.

Vyběhli do uliček, hulákali na celé město a smáli se sami sobě. Chodili sem tam parkem a zdálo se, že celá parta se dělí na dvě části. Terka vepředu obletována kluky. V závěsu za nimi Vendy, a pak někde vzadu Jana. Terku napadlo, že by si mohli něco koupit v malé samoobsluze vedle parku. Nikdo se na nikoho neohlížel ani se nikdo nikoho neptal. Rozeběhli se všichni k malému obchodu. Jana jim byla v patách, ale pro tmu si neviděla ani na nohy. Jen co vyběhla z parku, na chodníku jí noha zapadla do kanálu. Spadla na zem a nemohla nohu vytáhnout. Začala volat na ostatní, aby počkali...

„No jo, tak tady počkej sama,“ mávla Vendy otráveně a ani se za Janou neohlédla. Janě všichni zmizeli z očí do obchodu. Nikomu nechyběla, nikdo si nevšiml, že s nimi není. Její volání brali jako to, že je nechce zdržovat a počká venku. Terce to trklo až u pokladny. Stála u ní jako poslední a koukla se směrem ke vchodu do prodejny jestli tam náhodou neuvidí sestru. „Kde je Jana?“ strčila do kluků před sebou, aby jí poslouchali.

„Je venku. Asi by tady měla pocit, že překáží, a to by nám přeci neudělala.“ zasmál se Honza.

„To si děláte srandu? Vy jste jí nechali takhle pozdě v noci samotnou venku?!“ zhrzola se Terka. Nechala nákup na běžícím páse, proběhla kolem lidí ven a vyběhla ven s jediným cílem najít Janu. Měla o ni velký strach. Tohle jí nebylo podobné, Jana si nikdy nepřipadala, že překáží. Jana uviděla ve světle Terku, jak vyběhla z krámu a zavolala na ni. Terka k ní okamžitě přiskočila a podala jí ruku, aby mohla vstát. Laskavě a něžně jí pomohla.

„Ty a ta tvá laskavost.“ zakroutila Terka hlavou, ale oddechla si. Byla ráda, že se její sestře nic nestalo. A byla našťvaná na ostatní, jak se chovali. Vybodly se proto na ně a namířily si to rovnou domů.

Možná od té chvíle Jana trochu pochopila, že její laskavost by měla dostat nějaké hranice, protože když ona potřebovala, projev laskavosti od někoho jiného, všichni se na ni vykašlali.

Kačka Stárková

Balóón

Hráli jsme na schovávanou. S Dominikem jsme se rozhodli, že se schováme do horkovzdušného balóonu, který byl připoutaný opodál. Když jsme vlezli do koše, lano se rozvázalo. Než jsme stihli zjistit co se stalo, stoupali jsme k nebesům, jako kouř z fabriky, který může za globální oteplování. Jenom jsme si hráli, a teď jsme 50 metrů nad zemí, a nevíme jak se balón ovládá. Zpanikařil jsem. Bál jsem se, že balón praskne, a my se rozpláceme o zem. Dominik mě uklidnil, že balón přestane stoupat v určité výšce... Ale pořád nevíme jak přistát. Byli jsme na dovolené u moře, takže nás chladné větry zanesli nad hladinu a hnali nás dál a dál od pevniny.

„Nad mraky jsou větry silné, i když dole nefouká,“ řekl Dominik. Hlas se mu třásl. Nemohl zapírat, že nemá strach. Nikdy jsem ho neviděl brečet, ale teď měl na krajíčku. Vykoukl jsem z koše a viděl, jak se blížíme k pláži. Napadlo nás zatahat za páčky. Zatáhl jsem za první páčku a plamen úplně zmizel. Začali jsme padat. Začal jsem tahat za další páčky, dokud znovu nezačal oheň plápolat. Oheň sice hořel, ale pořád jsme padali, jen pomaleji. Asi tak 40 metrů nad zemí se padání zastavilo. „Radši se toho chopím já,“ řekl Dominik. Zavřel jsem oči, sedl si do kouta a modlil jsem se. Břichem mi lezli pavouci, a já doufal že neudělá chybu, kvůli které budeme v televizi.

„Skáču! Skoč taky!“

Když jsem se zvedl a rozhlédl se, Dominik už v koši nebyl. Podíval jsem se dolů. Asi tak 1 metr pode mnou byla hladina moře, a v něm plaval Dominik. Skočil jsem za ním. V momentě, kdy jsem dopadl do teplé slané vody, balón se rozplácl o útesy.

Nic... Jen moře. A útesy. Pokusil jsem se na ně vyškrábat. Sice to dalo zabrat, ale na první pokus jsem je zdolal. Naklonil jsem se nad vodu a podal jsem Dominikovi ruku. Vytáhl jsem ho nahoru. Podíval se někam za mě. Najednou ale začal křičet a zdrhal pryč.

Zařval jsem na něj, co se jako děje, ale když jsem se otočil, abych to zjistil, tak přede mnou stál T-Rex. Ztuhl jsem a nehýbal se. Jeho oči byly tak veliké. Černé s červenými proužky. Jeho nohy? To byly hlavy se šátkem?! A stromy mezi kterými stál T-Rex, najednou zmizely a místo nich se tam objevily růžové zdi.

Dominik byl najednou větší a stál nade mnou... Pak T-Rex zmizel, a místo něj tam byl doktor, který držel v ruce slunce? Né, to je baterka. Země se proměnila v lehátko, a já místo, abych stál na útesech, tak jsem ležel. Všechno se začalo proměňovat, a já si uvědomil, že jsem v nemocnici. Slyšel jsem Dominika, jak říká doktorovi že jsme si hráli na schovávanou, a že jsem zakopl a praštil se hlavou o koš od horkovzdušného balóonu, který hned potom uletěl. V momentě, kdy jsem uslyšel, že jsem se bouchl do hlavy, tak jsem začal cítit pronikavou bolest.

„Vítej zpátky blbečku!“ řekl mi Dominik na uvítanou do našeho světa.

Doktor mi řekl, ať jsem příště opatrnější a že jsem měl štěstí. Poté mi dal masku s takovým tím plynem, který uspává. Usnul jsem... *František Opelt*

ČERVEN 2024

S kamarády jsme si rozhodli, že pojedeme na dovolenou na „Kanáry“ na 10 dní, když jsme tak výborně zvládli maturitu. Letěli jsme na ostrov Fuerteventura. Když bydlíte v takovém zapadákově, jako je Cheb, tak musíte jet někam na letiště. Letěli jsme z Norimberku. Cesta trvala 4,5 hodin.

Po prvních třech dnech na pláži jsme se já a moje kamarádka Jess začaly nudit. Šly jsme se projít. Uviděly jsme upoutaný balon. Rozhodly jsme se ho prozkoumat. Připojil se ještě kamarád. Vlezli jsme do koše, chtěli si udělat fotku. Najednou jsme si uvědomili, že je balon ve vzduchu. Místo volání o pomoc jsme skákali radostí. Měli jsme starost jen o to, jak přistaneme. Jestli narazíme do skály, mrakodrapu, shoří nebo nám ho proděraví pták. Porozhlédli jsme si po koši. Uviděli jsme dvířka, sáhli po klice a mysleli, že na nás z výšky spadnou různé věci, ale nic, ani prach. Zkusila jsem natáhnout ruku, abych zjistila, kde otvor končí, ale místo toho jsem sebou praštila. Jess se mi smála, Brandon měl o mě starost. Všichni tři se známe již od dětství a jsme se velmi blízcí. Ale zpátky do balónu. Podívali jsme se dolů a viděli jsme jenom pláž. Pláž bez lidí. Nějak jsme to nepobrali. Kde jsou všichni? Kam zmizeli? Brandon (z nás tří nejinteligentnější) si všiml, jak se na zemi povalují kokosy a rostou palmy. Pamatoval si, že tady nebyly. Kdyby jo, věděl by o to, neboť kokosy zbožňuje. O kus dál jsme zahlédli pralesy. Balón vystoupal výš. Viděli jsme ostrov, který měl tvar deštníku. Velmi zvláštní, vidíte? Zahlédli jsme, že všude není stejné klima. Všimli jsme si, že je tu 5 oblastí, každá byla výrazná jinou barvou. Pobřeží a pouště byly žluté, tropické lesy zelené, svět dobra byl modrý, svět zla černý a podsvětí bylo červené. Byl to jako bychom se ocitli v kouzelném či přímo pohádkovém světě.

Najednou do balónu uhodil blesk. Padali jsme. Báli jsme se, kam dopadneme, jestli všichni do stejné oblasti nebo každý jinam. Drželi jsme se za ruce, abychom zůstali pohromadě. Najednou Jess pustila mojí ruku a já viděla, jak padá do jiné oblasti než my. Začala jsem strašně křičet. Žádala jsem Bradna, aby mě pustil, že chci „letět“ za Jess. Nechtěla jsem ji opustit, ale on se mně k sobě přitiskl blíž a šeptal mi do ucha: „Ne Kylie, já tě nepustím. Ne, neztratím i tebe.“ Co myslel tím, neztratím i tebe? Brandon viděl údiv na mém obličejí a odpověděl děsivou větou: „Viděl jsem, že jak nějaká stvůra držela Jess v tlamě.“ Došlo mi, že Jess skončila v podsvětí. Zjistila jsem to tak, že podsvětí znamená smrt, ale i oheň. „Proto červená barva dominuje podsvětí.“

Ovládl mě pocit zoufalství. Pocit, že jsem ztratila někoho velmi důležitého v mém životě. Byl to velmi těžké. My s Brandonem jsme skončili na poušti. Vedle nás stáli malý fenek a velbloud. Nikdy bych neřekla, že ve skutečnosti jsou ještě roztomilejší než na obrázcích z internetu. Promluvili na nás, málem jsem z toho dostala šok. Odkdy zvířata mluví? Kde jsme se to ocitli, to jsme o několik století kupředu? Byla jsem zmatená, ale potom mi vše došlo. Jsme v jiném světě. Že mi to nedocvaklo, když jsme viděla podsvětí.

Jestli se ptáte, jak jsem přišla na to, že je to podsvětí, s radostí vám to vysvětlím. Jsem posedlá řeckou mytologií. No a taky jsem v jedné filmu viděla, že vchod je za nápisem HOLLYWOOD. Vchod byl samozřejmě utajený, aby o něm nevěděl každý, ale říká se, že podsvětí má dva vchody... Víte, já mám velmi často halucinace.

Fenek s velbloudem nám dali mapu, abychom se zorientovali na ostrově, který se jmenuje Plíseň. Velmi zajímavý název pro ostrůvek, který mu tvar deštníku. Čekala bych, že se bude jmenovat Děšť nebo Kapka, ale Plíseň? Zjistili jsme, jak daleko jsme od podsvětí. Dost daleko. Byli jsme na druhé straně ostrova. Řekli jsme si, že to zvládneme, že to bude brnkač-

ka, ale velbloud řekl: „Mýlíte se. Není to jednoduché. Skoro všude číhají zlí tvorové, například Super Mario a ta jeho houba. Jak jen se to jmenuje ...ehm ... ehm Toad ...“. Skočila jsem mu do řeči: „, Jak můžete říct, že je Mario zlý?????!“

F: „Mario našťestí ne, ale Toad je očarovaný zlým kouzlem. Jak můžete vidět na mapě, je tady taky svět zla. Zlá čarodějka a černokněžník je začarovali, aby měli armádu a mohli nás, ten zbytek, porazit. Není tu vůbec bezpečno.“

Vůbec jsem nevěděla, jestli mám být ráda nebo zklamaná. Jaké další dobrodružství nás bude čekat? Vše to podnikám jenom kvůli tomu, abych zachránila Jess. Chtěla jsem hned vyrazit, ale zakázali mi to. Bylo to moc nebezpečné. Je pravděpodobné, že mě taky očarují. Zavedli nás do tábora zbytku nezačarovaných tvorů. Tady nás vyučili, jak bojovat. Strávili jsme tu asi týden a poté se vydali na cestu. Potkali jsme pár masožravek, které nás chtěli sníst. Také se do naší skupiny přidal nový člen. Bylo velmi malinké stvoření. Umělo jenom jednu větu: „, Jsem Groot. Jsem Groot. Jsem Groot...“ To neustále opakoval. Málem jsem se z toho zbláznila.

Pokračovali jsme dobře. Žádné pasti, které by nás extrémně ohrozily nebo zastavily. Vždy jsem si myslela, že jednorozci neexistují. Až do dneška. Byli jsme v pohádkovém světě, kde žili jenom jednorozci. Byli tak krásní. Byl tam ale jeden celý černý a všem se vymykal. Nebyl šťastný, všechno ho štvalo, ani jednou se neusmál. Chtěla jsem za ním jít si promluvit, ale nikdo mě k němu nepustil. Řekli mi, že je taky zakletý. Ztratil vše, co ho dělalo šťastným. Očaroval ho černokněžník, ale něco ho přece jen ochránilo. Proto nechce zabíjet, jenom je zlý na lidi. Strávili jsme u jednorozců pár dní. Potom jsem se zeptala na další cestu do podsvětí a ukázala jsem jim mapu. Oznamovali nám, že je to 367 let stará mapa. Poloha podsvětí se změnila. Je více ukryté a celých těch 367 let je už nikdo nenašel. Také svět zla, zanikl a spojil se celý s podsvětím. Proč je to tak ukryté? Je tam schovaná kniha všech kouzel, které existují. Je to vzácné, neboť je jedinečná.

Rozhodli jsme se pevně, že tu knihu dostaneme, prolomíme všechna kouzla a vrátíme svět se do normálu. Pěšky Zeptali jsme se, jestli by nás tam nějaký jednorozci nechtěli odnést. Přihlásilo se pár jedinců. Přeletěli jsme tropické lesy. Už z dálky jsem jsem viděla nápis HOLLYWOOD. Srdce mi silně bilo. Zrychloval se mi tep. Už jsme stáli před tou branou. Teď jenom dostat kuráž.

Jako kdyby nás v podsvětí očekávali, stály stvůry za našimi zády. Začala bitva, ale my jsme našťestí měli neporazitelné meče. Vyhrávali jsme, ale najednou jsem zahlédla Jess. Bojovala na straně zla. Oni ji očarovali. Stala se z ní stvůra. Strhala se bitva mezi mnou a jí. Viděla jsem, jak se chystá zabít Brandna. Běžela jsem ze všech sil, abych mu pomohla. Dokázala jsem to. Zastavila jsem ji.

J: „Šla tě zachránit tvá holka, že jo? Sám se neumíš bránit?“

K: „Nejsem žádná jeho holka ...“

J: „Tebe se nikdo neptal. Dívej se, jak pomalu umírá.“

K: „Nezabíjej ho! Prosim, prosim, ne.“

Vzlykala jsem, Najednou v hlavě slyším: Kylie, Kylie jsi v pořádku? Otevřela jsem oči a nad sebou jsem spatřila sklánějící se Jess. Promluvila ke mně: „Měla jsi nějaká děsivý sen. Už jsme si mysleli, že jsi dostala ze slunce záchvat. Chtěli jsme tě odvézt do nemocnice.“

Místo odpovědi jsem ji objala. Velmi silně objala. Ležela jsem na pláži. Ještě mi sice třetila hlava, ale cítila jsem se tak uvolněná, že se vůbec nic nestalo, že to byl jen sen.

Jestli se mě teď ptáte, proč mám napsané datum červen 2024, a tak je to proto, že jsem tohle datum ve svém snu viděla napsané. Je to, jako kdybych viděla do budoucnosti. Co já vím, stane se to? Nestane? Pevně však doufám, že to byl opravdu jen obyčejný sen z horkého slunce sen a že se to, co jsem zažila, nikdy nestane.

Lily Bui